

BISKUPSTVÍ KRÁLOVÉHRADECKÉ

Bratři a sestry v Kristu, milí čtenáři,

doba velikonoční nám v rytmu církevního roku zpřítomňuje chvíle, kdy se formovala prvotní Církev, kdy učedníci uvěřili v Pánovo zmrtvýchvstání a pod příslibem příchodu Ducha Svatého začali z Ježíšova pověření budovat společenství, v němž i my dodnes žijeme. Bůh v něm od počátku spolupracuje s člověkem, činí je věčným, patří do něho i všichni ti, kteří nás k Pánu předěšli. Velikonoční doba vrcholí sesláním a přijetím Ducha Svatého, který se zabydluje i v pozemské části Církve, aby ji vedl a posiloval.

Pán nám však nadále ponechává svobodnou vůli, což každému z nás dává velikou spoluzodpovědnost i za podobu Církve, ve které žijeme. Abychom mohli této odpovědnosti dostát, musíme stále naplňovat dva předpoklady: pracovat na svém vztahu k Bohu, tedy rozvíjet vlastní duchovní život a sdílet jej ve společenství. Tato brožura, jejíž vydání je v různých obdobích církevního roku v naší diecézi již tradiční, napomáhá při plnění obou cílů. Zdejší kněží nám nabízejí své meditace nad texty Písma z příslušného dne, zejména pak ze Skutků apoštolských zachycujících právě utváření prvotní Církve. Všichni je můžeme číst a rozjímat nad nimi ve stejný den. Bez ohledu na místo, kde se právě nacházíme, se tak setkáváme kolem otevřené knihy, z níž k nám promlouvá Slovo Boží i jeho aktuální reflexe. Pán nám znovu otevírá Písmo jako učedníkům na cestě do Emauz a zve nás, abychom o něm společně rozvažovali.

Všem Vám ze srdce přeji a žehnám, aby Vás společenství kolem této brožury posílilo ve víře i v odhodlání svůj duchovní život každodenně

rozvíjet a sdílet se navzájem v posilujícím křesťanském společenství, které nám za tím účelem náš Pán nezaslouženě daroval.

V Kristu a Marii

Váš

+ biskup Jan

Milí bratři a sestry,

otevíráme letošní jarní brožuru v momentě, kdy jsme ji v minulých letech právě zavírali. Proč? V posledních dvou letech se často mluví, v souvislosti se synodalitou, o Duchu Svatém, který vede církev, a my se mu učíme naslouchat a společně se jím necháváme vést. Větší důraz je proto letos kladen na slavnost Seslání Ducha Svatého, na kterou se můžeme nejlépe připravit tím, že si poctivě projdeme celou dobu velikonoční. Den za dnem. Brožura, letos velikonoční, nám k tomu má dopomoci.

Během svého pozemského působení vedl Ježíš učedníky především k tomu, aby s ním prožívali jeho čas. V něm je učil vnímat všechny souvislosti v návaznosti na Zákon a Proroky, až jim nakonec „otevřel mysl, aby rozuměli Písmu“ (Lk 24,45). A když po kázání o chlebu života v Nazaretě ho řada učedníků opustila, přitáhl učedníky ještě blíže k Duchu: „Co dává život, je Duch [...]. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život“ (Jan 6, 63). Po velikonočních událostech smrti a zmrtvýchvstání jim ohlašuje „moc z výsosti“, kterou na ně sesílá tak, jak to Otec slíbil.

Během velikonoční doby se při liturgii postupně čte kniha Skutků apoštolských. V ní můžeme sledovat, jak prvotní církev pod vedením Ducha Svatého rostla tím, že se šířilo „slovo života“, evangelium. A současně musela stále překonávat svůj stín, otevírat se a neustále se obnovovat v živém Mesiáši – Kristu, vstupovat vedena Duchem do nových prostředí, pro které židovství bylo cizí. Apoštol Pavel se velmi často nacházel na hranicích sebe samého, vstupoval do neznámých oblastí a lidských prostředí s Kristovým jménem na rtech. Lidské slovo zcela ve službách Ducha. Jestliže chtěl být všem srozumitelný a transparentní,

v této snaze se ale nezasklil. Věrnost poslání, které obdržel od Krista a které v lásce naplňoval, do jeho života vyrylo znamení Kristova kříže, jak sám píše (Gal 6,17). Severino Dianich ve své knize o Mesiáši popisuje, v čem člověk roste tváří v tvář ohrožení, následovně. Jen silný postoj *odvahy* dokáže žít s hrozbou svého zániku. Jen silnější jedinec (*hrdina*) umí vstoupit do boje „na život a na smrt“. Jen ten nejsilnější (?) umí přežít vlastní smrt. *Kdo to je?* Ten, který vstoupil do své smrti a nezůstal v ní utopený a poražený: Mesiáš, který byl usmrcen, a přece vstal k životu: Ježíš, Pán.

Není náhodou schopnost opustit svou příjemnou zabydlenost cestou, jak v Kristově Duchu znovu obydlovat zemi? V našich společenstvích se nacházejí ti, kteří ve svém životě v touze následovat Krista již několikrát změnili svůj domov, své působišťe. Mám na mysli kněze. Jak z této perspektivy vypadá pohled na působení Ducha Svatého v naší místní církvi? Jak se v jejich četbě Skutků apoštolských projevuje vnímavost až jemnocit ke konkrétnímu životu našich farností? To zjistíme, když se začteme do příspěvků 50 kněží, kteří pro každý den připravili krátké zamyšlení či meditaci. Patří jim za to upřímné díky.

„Nemohu akceptovat, jak se dnes církev chová,“ slyším v poslední době častěji a častěji. A uvědomuji si, že to je mimo jiné proto, že složitost, která se po tisíciletí v církvi v mnoha souvislostech utváří, lidé dnes nemohou pobrat. Nechtějme to zmoci vlastní silou, vlastní kulturou a vzdělaností. Do vnitřně jednotné (a jednoduché) a přitom složité (komplexní) církve nás musí uvádět jen Kristův Duch. On také umí obohacovat církev, jejíž chudobu neničí, udílením darů, jejichž rozdáváním ještě nikdo nezchudl.

Prokop Brož

9. dubna

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně, cyklus A

Sk 10,34a.37-43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

Milí čtenáři tohoto velikonočního rozjímání o tom, že Bůh Krista vzkřísil a že On dále žije ve své Církvi. A my jsme toho svědky.

Když jsem působil ve farnosti Ústí nad Orlicí, zažil jsem zde nejkrásnější léta své kněžské služby. Bylo to odhadem tak roku 1980, kdy mne jakýsi pán telefonicky požádal, abych zaopatřil jeho maminku ve vážném zdravotním stavu, kterou odvezli do nemocnice na gynekologické oddělení. (Pro ty, kteří nepamatují dobu totality, vysvětluji, že návštěvy kněze v nemocnici se děly tak trochu pokradmo, většinou ke konci návštěv. Jejich přítomnost v nemocnicích a Domovech důchodců nebyla vůbec vítána.) Byla sobota dopoledne, kdy jsem se pokoušel k nemocné dostat. Lékař mně nedovolil k nemocné přijít. Vysvětloval jsem mu, že je mou povinností udělit svátost nemocným, když si to nemocný nebo jeho blízký příbuzný přeje. Byl neodbytný, ale já také. Řekl jsem mu, že existuje výnos Ministerstva zdravotnictví, který to umožňuje. Na chvíli odešel, a když se vrátil, odbyl mne, že se ptal ředitele nemocnice, který mi vzkázal – to ať si dělají doma a ne v nemocnici. Napadlo mne jít za panem Kovářem, kterému soudruzi nedovolili dokončit medicínu, a byl vedoucím laboratoří v nemocnici. Byl to věrný katolík, lidovecký poslanec a měl ve městě i v nemocnici velmi dobrý kredit. Prosil jsem ho, aby mi sehnal ten výnos ministerstva a vysvětlil jsem mu svou tíseň. On zvedl telefon a zavolal řediteli nemocnice. Kolem poledne jsem se s chvěním blížil k nemocnici, jak budu přijat sloužícím doktorem. Jeho slova na přivítanou byla: Tak vidíte, jak kapitulovala

světská moc. Já, aniž bych si připravoval nějakou řeč, jsem odpověděl: Pane doktore, vy jste poslouchal svého šéfa, ale já mám také svého Šéfa, kterého musím poslouchat. Vnímal jsem, že to nebyla slova ze mne a že to byla nejlepší odpověď, kterou jsem mu mohl říci. Usmáli jsme se na sebe a vše proběhlo bez problémů.

Já jsem neprožil doby těžkého a tvrdého pronásledování Církve v padesátých a šedesátých letech. Ale i doba tzv. normalizace byla dobou, kdy jsme mohli drobnými věrnými postoji svědčit, že Kristus Zmrtvýchvstalý žije a posiluje ty, kteří se k němu hlásí.

Josef Kajnek, biskup

Bože, tvůj jednorozený Syn slavně přemohl smrt a otevřel nám nebe; prosíme tě: dej, ať ve světle jeho vzkříšení vstaneme k novému životu, a obnov nás svým Duchem, abychom směřovali k tobě do nebeské slávy. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

10. dubna

Pondělí v oktávu velikonočním

Sk 2,14.22b-33

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštoly) a slavnostně promluvil: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé – pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: »Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznámils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.« Bratři, budiž mi dovoleno, abych k vám bez okolků promluvil o praotci Davidovi. Ten umřel a byl pohřben, a jeho hrob máme u nás až dodneška. Byl to prorok a věděl, že Bůh mu přísahou slíbil,

že na jeho trůně usadí jednoho z jeho potomků. Viděl tedy do budoucnosti, (a když řekl,) že nebude ponechán v podsvětí a jeho tělo že nepodlehne porušení, mluvil o Kristově zmrtvýchvstání. Toho Ježíše Bůh vzkřísil, a my všichni jsme toho svědky. Byl povýšen po pravici Boží, od Otce přijal slíbeného Ducha Svatého, vylil ho, jak vidíte a slyšíte.“

**„A tento výklad je rozšířen... až dodneška.“
(Mt 28,15b)**

Stalo se v jedné farnosti: Katolík se stal protestantem. Schopný mladý muž poslal knězi zprávu, že prý už v katolické Církvi nenachází pravé společenství, chybí mu živý kontakt s Bohem, Písmo je vykládáno tendenčně a neúplně, farníci jsou studení, bez zájmu o druhého, kněz nezapojuje všechny do farního života...

Jirka? Ne, to není možné, to je nějaké nedorozumění! A když přišlo k osobnímu setkání, zda opravdu a proč odchází do evangelikálního sboru, ukázalo se, že jeho (resp. jejich) výklad Písma, chápání víry a smysl pro Církev je někde dost jinde, prostě posunutý či upravený... Jenže: který výklad je správný? My věříme, že ten náš, jenže oni jsou přesvědčeni o tomtéž. Lze takového člověka vůbec získat (zpět), když je uzavřený ve své pravdě? Během toho setkání narůstal pocit bezmoci, smutku, ale i vědomí, že Pán je nad tím.

Věříme, protože jsme uvěřili. Rozhodli se a vydali se na cestu za Kristem ve společenství katolické Církve. Věříme a zakoušíme, že je to cesta pravá, autentická, ale také že stále potřebujeme

být povzbuzováni a nasměrováváni katolickým způsobem, Tradicí, „vlastním“ výkladem Písma, našimi pastýři (biskupy a kněžími). To není nic proti jiným křesťanům, pouze důslednost na vlastní cestě.

Věříme, že Ježíš je živý a přítomný v našem společenství, v našich srdcích, v eucharistii (abych vyjmenoval aspoň některé způsoby jeho přítomnosti) a že nás opravdu vede k Otci mocí Ducha Svatého. Ale stále se budeme setkávat s lidmi, kteří Boha, Krista, Písmo a Církev budou chápat, vykládat (či hlásat) jinak. Kdo uvěří nám? Co máme dělat, aby naše svědectví bylo přijatelné? Aby náš výklad byl srozumitelný? Co vidíme na apoštolech v den Letnic? Se vší přesvědčivostí a rozhodností slyšíme Petra mluvit a pozorujeme reakci: Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ (Sk 2,37). Uchovávejme živou věrnost Církvi, osobní pravdivost, život z Krista a namísto unavených, omletých frází přinášíme světlo do konkrétních situací.

Vlastně v tom nemusíme být převratně novátorští. Stačí vzpomenout sv. Dominika, který kdysi ve 12. století obracel zatvrzelé albigenské ryzí naukou a laskavým jednáním, když jiní už vnímali, že pomůže jen meč! O co víc je třeba uvážít a používat sílu přímluvné modlitby, která obrací a proměňuje lidská srdce! O co víc je třeba se modlit za vlastní víru a cestu obrácení, za osobní věrnost Kristu, Církvi a jejímu učení.

Josef Matras

Bože, ty ve své církvi dáváš z křestního pramene život stále novým generacím; prosíme tě za všechny křesťany: dej, ať svému křtu zůstanou věrní a žijí podle víry, kterou přijali. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

11. dubna

Úterý v oktávu velikonočním

Sk 2,36-41

V den letnic řekl Petr Židům: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“ Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obrátte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha Svatého. Vždyť to zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

Budoucnost Církve

Izrael, Bohem vyvolený národ, čeká již tisíc let na zaslíbeného Mesiáše. Učenci jej hledají ve svatých Písmech, otcové o něm vyprávějí svým synům a všichni doufají, že jednoho dne přijde a přinese pokoj, obnovení Davidova království, naplnění Božích příslibů. Smyslem života Izraele není nic jiného než toto posvátné očekávání Mesiáše.

A najednou, jako blesk z čistého nebe, je díky Petrovu velikonočnímu kázání některým z vyvoleného národa „úplně jasno“, že tímto očekávaným „Pánem a Mesiášem“ je muž, který byl před dvěma měsíci odsouzen a zabit na kříži. Prozření plné zděšení doprovází naléhavá otázka: „Co máme dělat?“ Vždyť to, na co čekali otcové našich otců je pryč. Mesiáš přišel a my jsme ti, kdo jej ukřižovali! „Co tedy máme dělat?“

Z pouze lidského pohledu není co dodat. Mesiáš přišel, zemřel... Je konec. Pouze ten, kdo se osobně setkal se vzkříšeným Ježíšem, jen ten, kdo byl proměněn mocí jeho Svatého Ducha, může ukázat ostatním cestu kudy dál. A skutečně díky Petrovi záhy vychází najevo, že i tato patálie vyvoleného národa má řešení a pokračování: v obrácení, přijetí křtu, odpuštění hříchů a daru Ducha Svatého.

Právě v tomto posledním „Daru všech darů“ je také budoucnost Církve. Zřetelně se ukazuje, že budoucnost Církve nespočívá v Petrově strhující promluvě, ani v obrácení tří tisíc lidí, ale v přítomnosti Ducha Svatého. Obrácení možná nebudou vždy tak famózní, promluvy dle všeho

nebudou vždy tak strhující, ale Duch Svatý, ten bude přítomný stále. A jeho přítomnost – byť třeba často i skrytá a nenápadná – bude neustále Ježíšovy učedníky „uvádět do plné pravdy“ (Jan 16, 13). Mocná přítomnost Ducha Svatého bude odpovědí těm, kdo budou hledat cestu, kudy dál, těm, kdo budou dennodenně pokládat otázku: „Pane, co máme dělat?“, těm, kdo budou v uctívém naslouchání vnímat k vanutí Ducha.

Petr Soukal

Bože, tvůj Syn nás svou smrtí a svým vzkříšením vysvobodil ze hříchu a otevřel nám cestu ke spáse; prosíme tě, provázej nás svou milostí, ať je naše svoboda v Kristu úplná, abychom spolu s ním vešli do věčné radosti. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

12. dubna

Středa v oktávu velikonočním

Sk 3,1-10

Ve tři hodiny odpoledne, v hodinu určenou k modlitbě, šli Petr a Jan nahoru do chrámu. A právě tam přinášeli jednoho muže, chromého od narození. Den co den ho posazovali k chrámové bráně zvané Krásná, aby prosil o almužnu ty, kdo přicházeli do chrámu. Když viděl Petra a Jana, jak chtějí vejít do chrámu, prosil je o almužnu. Petr s Janem se však na něj upřeně zadíval(i) a vyzval(i) ho: „Podívej se na nás!“ On tedy na ně pohleděl a čekal, že něco dostane. Ale Petr řekl: „Stříbro ani zlato nemám. Ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského – vstaň a chod!“ Vzal ho za pravou ruku a zdvihl ho. V tom okamžiku mu vstoupila síla do nohou a do kotníků: vyskočil, postavil se a chodil. Vešel s nimi do chrámu, chodil sem tam, poskakoval a chválil Boha. Všechny lid ho viděl, jak chodí a chválí Boha. Poznali ho, že je to ten žebrák, co sedával u Krásné brány chrámu, a byli plni úžasu a jako bez sebe nad tím, co se s ním stalo.

V prvních dnech Církve (Sk 1-12) vystupoval Petr jako mluvčí apoštolské skupiny. Naplněn Duchem Svatým kázal shromážděným Židům o Letnicích a spolu s Janem uzdravil ochrnutého muže, což byl první apoštolský zázrak, který vyvolal pronásledování.

Apoštolové jsou věřící z přesvědčení

Petr a Jan se po ukřižování Krista vrátili ke svým původním úkolům, protože si mysleli, že je po všem, že Ježíš je mrtvý a pohřbený, že je konec. Ale po vzkříšení, poté, co ho viděli živého, se jejich život zcela proměnil. Nyní pochopili Ježíšovu službu, přesvědčení o těchto pravdách začali kázat podporováni Pánovou mocí. Věřili, že evangelium je evangeliem moci, že mění, proměňuje, uzdravuje, obnovuje životy a léčí, byli to věřící z přesvědčení. Evangelium, které nedělá tyto věci, mezi nimiž je největší zázrak znovuzrození z upřímného pokání, jež vede věřícího k odvrácení se od hříchu a k životu ve svatosti, není Kristovým evangeliem.

Muž, kterému se stal zázrak, byl od narození chromý, každý den žebrol o almužnu u dveří chrámu. Byl zvyklý na svou situaci, jistě nečekal, že by toho dne dostal něco zvláštního. Tento muž neměl víru, tj. zázrak nebyl způsoben vírou chromého, ale vírou apoštolů.

Apoštolové jsou věřící, kteří se modlí

Tento zázrak se tedy odehrál v jeruzalémském chrámu na počátku prvotní Církve, když se šlo na hodinu modlitby. Byl to zázrak, který upoutal pozornost celého města. Tento zázrak a mnohé

další se staly díky modlícím se věřícím a modlíci se Církvi. Apoštolové byli muži modlitby. Proto se v 6. kapitole Skutků dočteme, že žádali, aby bylo vybráno sedm mužů s dobrým svěděním, plných Ducha Svatého a moudrosti, kteří by odpovídali na potřeby vznikající v nově vznikající Církvi a apoštolové se mohli věnovat modlitbě a kázání evangelia.

Apoštolové jsou věřící činu

To, co dal Petr, byla plnost, která přichází skrze víru ve jméno a autoritu Ježíše Krista. Petr vzal muže za pravou ruku a zvedl ho. Při tomto úkonu se mu okamžitě zpevnily nohy a kotníky. Petr a Jan měli víru a moc a dali tomuto muži uzdravení. Byla to víra apoštolů, která pohnula Boha, aby učinil zázrak.

Představte si obraz tohoto muže, kterého tam předtím nesli, že teď nejen chodil, ale přímo poskakoval a chválil Boha. Jeho chvála Boha je o to úžasnější, že to musela být na chrámovém nádvoří nevhodná podívaná. Dovedeme si představit překvapení a údiv lidí, kteří ho poznali.

Církev 21. století musí být přesvědčena o věčné pravdě.

Církev 21. století musí být Církví modlitby.

Církev 21. století musí být Církví činu a ve jménu Ježíše Krista sloužit druhým.

Emil Hoffmann

Bože, ty nám dopřáváš, abychom každý rok prožívali radost ze vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista; dej, ať se naše velikonoční radost jednou promění v radost věčnou. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

13. dubna

Čtvrtek v oktávu velikonočním

Sk 3,11-26

Protože se (uzdravený chromý) držel Petra a Jana, v úžasu se k nim sběhl všecken lid do tak zvaného podloubí Šalomounova. Když to Petr viděl, promluvil k lidu: „Izraelité, proč se tomu tak divíte, nebo co na nás tak hledíte, jako bychom to udělali my vlastní mocí nebo zbožností, že tenhle člověk chodí? To Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, Bůh našich praotců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy sice vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že ho propustí. Vy však jste se zřekli Svatého a Spravedlivého, a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky. A protože v něho věříme, dalo jeho jméno sílu tomuto člověku, kterého vidíte i znáte, a (právě) víra, která od něho pochází, úplně uzdravila tohoto nemocného před očima vás všech. Já ovšem vím, bratři, že jste to udělali z nevědomosti, a stejně tak i vaši přední muži. Bůh (to však dopustil), aby se tak splnilo, co předem

oznámil ústy všech proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. Obratťe se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny, aby přišla od Pána ona doba útěchy a aby vám poslal Mesiáše, který byl pro vás určen, Ježíše. Nebe ho musí přijmout až do té doby, kdy bude zase všechno obnoveno, jak o tom už dávno mluvil ústy svých svatých proroků. Tak Mojžíš řekl: »Proroka vám dá Pán Bůh z vašich bratří jako mne. Poslouchejte ho ve všem, co k vám bude mluvit. Kdo by však onoho proroka neposlouchal, bude z lidu vyhlazen!« Také ostatní proroci, co jich prorokovalo od Samuela dále, poukazovali zřejmě na tyto dni. Vy jste synové proroků a máte účast ve smlouvě, kterou Bůh uzavřel s vašimi otci, když prohlásil Abrahámovi: »V tvém potomstvu budou požehnány všechny rody na zemi.« Vám na prvním místě dal Bůh svého služebníka a poslal ho, aby vám požehnal, a tak každého z vás odvrátil od jeho špatností.“

Uprostřed Velikonočního oktávu, s živou vzpomínkou na prožitek Velikonoc, otevíráme Písmo tam, kde apoštolové zakusili, co dovede jméno Kristovo způsobit: před jejich očima a pod jejich rukama je uzdraven chromý od narození. Bůh ve svém plánu „**spásy a pravého štěstí**“ pro člověka neustává s velkou láskou nabízet stále znovu pomoc. Člověk se Krista: 1) zřekl, 2) vyprosil si propuštění vraha, 3) zabil „původce života“, ale Bůh přesto svým postojem Lásky „odpovídá“ a vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých. **Jak obrovská Láska Boha!** Je zde prostor pro úžas, ale i otázku – jak svědčím konkrétně o této Lásce v situacích a vztazích mého

života. V situacích nedorozumění, nevůle, nedostatku lásky a dobré vůle...

Odpovědí na Boží Lásku je **víra** v „**jeho jméno**“, jak se setkáváme v postavě uzdraveného. A přesto i zde je **projev jména Ježíšova**, který v člověku „probouzí“ víru, která uzdravuje. Je zde příležitost si uvědomit a znovu prožít, co to znamená, když začínám modlitbu znamením kříže se slovy: **Ve jménu Otce, i Syna i Ducha Svatého**. Ke komu se skutečně hlásím, s kým souhlasím a jsem v trvalém vztahu, který mi napomáhá všechny situace mého života dobře chápat a posuzovat.

Boží „pozornost“ ke mně nezačala v den mého narození, ale jeho příslib je od času Abraháma: posílá svého služebníka, **aby mi přinesl požehnání**. Dostávám zadarmo a bez zásluh velikou „**dotaci dobra**“, kéž ji chci vnímat a využívat nejen pro sebe. A jako učedníci poznali, že jejich gesta a slova je možné spojovat s tím, co dělali již po staletí proroci, vedeni Duchem, tak i my můžeme ve svém životě s údivem sledovat, jak Boží láska, jeho jméno nás zapojuje do díla, které je obrovské a je zdrojem požehnání. Kéž nás i letošní Velikonoční doba zavede hlouběji do díla, které vede Duch Svatý jako ten nejlepší „Poradce“ a „Navigátor“. Ve všech osobních situacích mého života mám možnost „prožít“ jméno Ježíš: „Jehošua – **Bůh zachraňuje**“. A to je myslím dost velký důvod k naději nejen o letošních Velikonocích.

Antonín Forbelský

Bože, ty shromažďuješ ve své církvi lidi ze všech národů, aby společně vyznávali tvé jméno; dej, ať všechny, kdo jsou pokřtěni, spojuje upřímná víra a tvořivá láska. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

14. dubna

Pátek v oktávu velikonočním

Sk 4,1-12

Zatímco (po uzdravení chromého) Petr a Jan mluvili k lidu, přišli na ně kněží, velitel chrámové stráže a saduceové. Nelibě nesli, že učí lid a hlásají, že v Ježíšovi je vzkříšení z mrtvých. Proto je dali zatknout a uvěznit do příštího dne, neboť už byl večer. Ale mnoho z těch, kdo tu řeč uslyšeli, přijalo víru, takže počet mužů stoupl asi na pět tisíc. Druhý den se shromáždili v Jeruzalémě židovští přední mužové, starší a učitelé Zákona. Byl tam i velekněz Annáš, Kaifáš, Jan, Alexandr a všichni, kteří byli z velekněžského rodu. Dali je předvést a začali je vyslychat: „Čí mocí anebo čím jménem jste to udělali?“ Tu jim Petr, naplněn Duchem Svatým, odpověděl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý. On je ten

»kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kvádr nárožní«. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

My lidé často ztrácíme odvahu, stejně jako v případě apoštolů, kteří byli svědky konce jejich milovaného Mistra. Jen velmi pomalu začínají vnímat události, které je paralyzovaly, a po svědectví žen, které přinášejí vonné látky k pomazání Ježíšova těla a s údivem zjišťují, že velký kámen střežící vchod do hrobu, je odvalen, začínají apoštolové konat.

Ježíš Nazaretský, ukřižovaný byl vzkříšen! Skutečnost prázdného hrobu ženy zvěstují učedníkům. Když ženy oznamují, co se stalo, mají učedníkům připomenout setkání, o kterém Ježíš hovořil při poslední večeři. Svědectví prázdného hrobu v nich znovu obnovuje odvahu a zájem Mistra následovat ho a zatím ještě netuší, jakou silou je Mistr naplní. Po osobním setkání s Ježíšem a odevzdání síly Duch Svatého dochází ke skutečné proměně apoštolů. Ti stejní apoštolové, kteří ze strachu o svůj život opouštějí svého Mistra a schovávají se, aby je někdo neusvědčil, vcházejí do chrámu, aby svědčili o tom, co viděli a slyšeli. Ke zděšení mocných svědčí o tom, že případ Ježíš Nazaretský neskončil. Učedníci dokonce vystupují v chrámě, ohlašují vzkříšení a plně si uvědomují sílu moci, kterou od Ježíše dostali. Hlásají, uzdravují a svědčí! Schází se proto velerada, koncentrují se mocné síly a zuří, že znovu někdo ohrožuje jejich moc a cítí se v ohrožení zvěstí

onoho Ježíše, kterou se nyní musí znovu zabývat. Zvláště nepříjemná je pro ně událost uzdravení nemocného Petrem, protože musí uznat, že se stalo skutečně něco výjimečného.

A nyní se bojí reakce lidu, ale hlavně proměny apoštolů. Petr je vyzván, aby vysvětlil, kdo mu dovolil konat dobré skutky! Z projevů tázajících se, přítomných apoštolů je cítit velké napětí a zmatenost a snaží se vyhnout otázce, která by je zavedla k už vyřešenému případu Mistr Nazaretský. Petr, už jiný Petr, nový a silný naplněn Duchem Svatým svědčí o podstatě svých skutků. Vše, co dělám, je ve jménu toho, koho jste vy chtěli umlčet, Ježíše Nazaretského. Teď už Ježíš koná a mluví skrze nového Petra. Petr našel ztracenou odvalu.

Benedikt Machalík

Bože, tvůj Syn nás s tebou smířil a smlouvu mezi tebou a námi potvrdil svou krví; dej, ať toto tajemství vyznáváme nejen slavením Velikonoc, ale celým svým životem. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

15. dubna

Sobota v oktávu velikonočním

Sk 4,13-21

(Když přední muži v lidu, starší a učitelé Zákona) viděli Petrovu a Janovu odvahu a uvážili, že jsou to lidé neučení a prostí, divili se. Poznávali je, že bývali s Ježíšem; ale protože teď zároveň s nimi viděli toho uzdraveného člověka, neměli, co by proti tomu mohli říci. Poručili jim proto, aby vyšli z velerady, a radili se mezi sebou: „Co máme dělat s těmito lidmi? Že se skrze ně stal zřejmý zázrak, je zjevné všem obyvatelům Jeruzaléma, a my to nemůžeme popřít. Aby se to však nerozneslo mezi lidem ještě více, pohrozíme jim, že v tom jménu již nesmějí k nikomu mluvit.“ Zavolali je tedy a přikázali jim, že vůbec ve jménu Ježíšově nesmějí kázat ani učit. Ale Petr a Jan jim na to řekli: „Sudte sami, zda je to před Bohem správné, abychom poslouchali více vás než Boha. Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli.“ Oni jim znova pohrozili a propustili je, protože nemohli najít nic, zač by je potrestali – už kvůli lidu, neboť všichni velebili Boha za to, co se událo.

„Když viděli Petrovu a Janovu odvahu a uvážili, že jsou to lidé neučení a prostí, divili se.“

Vybavuje se mi v této souvislosti jeden pořad, ve kterém muž středního věku vzpomínal na to, jak spolu s manželkou asi před dvaceti lety rozlišovali, zda je Bůh povolává k životu v jisté komunitě. Zdálo se jim tehdy, že nemají kdovíjaké schopnosti, znalosti a dovednosti, kterými by komunitě mohli nějak výrazně prospět.

Naštěstí zmíněný muž dostal od svého známého dobrou radu. Něco ve smyslu: „Neblázni. Nejdůležitější ze všeho je, zda cítíte touhu po životě v této komunitě. Protože Bůh nepovolává schopné, ale uschopňuje povoláné.“ Tak na něj dali, zkusili to, a po dvaceti letech života v této komunitě mohli potvrdit, že ta rada byla opravdu dobrá.

Petr a Jan byli neučení a prostí. To, že člověk je učený neboli vzdělaný, má jistě svoji váhu. Pokud máme možnost se nábožensky vzdělávat, měli bychom ji využít.

Ale proto, abychom přesvědčivě hlásali evangelium (a k tomu je nějakým způsobem povolán každý pokřtěný!), je *zdaleka nejdůležitější* naše pokora a láska k Bohu. Dlužno zde dodat, že pokora a láska k Bohu se projevují také ochotou naslouchat Božímu slovu a nechat se vést Duchem Svatým. Naproti tomu naše vzdělání a inteligence a různé schopnosti hrají v případě hlásání evangelia nanejvýš druhořadou roli.

Zdeněk Sedlák

Bože, ty nepřestáváš lidem dávat milost víry a voláš je do společenství svého lidu; chraň všechny, které jsi povolal do své církve, a oblékni je slávou nesmrtelnosti, jejíž počátek dostali křestním znovuzrozením. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

16. dubna

2. neděle velikonoční, cyklus A

Sk 2,42-47

(Křesťané) setrvali v apoštolském učení, v (bratrském) společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení. Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spáse a církvi.

S Kristem uprostřed

Na první pohled není patrné, že „ideální“ jeruzalémské společenství ve Skutcích apoštolů a první příchod vzkříšeného Pána mezi ustrašené apoštolů mluví o téže Církvi. Ve skutečnosti nás oba úryvky poučují, co činí Církev Církví.

Apoštolské učení, společenství (řecky *konónia*), lámání chleba a modlitba tvoří od začátku čtyři pilíře Církve. Z úryvku Janova evangelia se dozvídáme, že ty čtyři prvky jsou bytostně spojeny s Kristem. Apoštolské učení bez živého vyznávání Ježíše by bylo bezduchou ideologií. Společenství bez Krista uprostřed by se stalo fan klubem toho či onoho kněze nebo biskupa – jak to někdy bývá. Lámání chleba bez správné eucharistické víry a zbožnosti by se zvrhlo v pouhou společenskou show. A modlitba bez Tomášovy vroucí víry v Krista by se redukovala na nadšený zpěvácký spolek nebo společné meditování nad svým „já“.

Kéž se ve velikonoční době obnoví naše víra! V čem? V pohledu na Krista. Zmrtvýchvstalý Pán poprvé vstupuje mezi učedníky. Evangelium neuvádí zeměpisné místo, kde se to stalo – předpokládáme, že v Jeruzalémě. Rozhodující totiž je, že Ježíš přichází „tam, kde byli učedníci.“ To znamená, že i když jsme plní strachu, budme spolu. Naše shromáždění přitahuje Pánovo srdce. Přichází mezi nás. Jedním z tragických covidových selhání křesťanů bylo, že mnohdy rezignovali na to, že se budou shromažďovat k očekávání Pána.

„Stanul mezi nimi“ – řecký text říká doslova: „uprostřed nich“. To je důležité. Pán chce být v našem středu, ví, že musí být naším středem. Jinak nám nic nepomůže. Odsunout Krista na okraj, vyhradit mu třeba jen druhé místo znamená zřeknout se Tomášova vyznání „Pán můj a Bůh můj.“ Udělejme o Velikonocích znovu rozhodující krok svého života: Postavme Krista do středu. Dejme mu v životě opět první místo.

Jaroslav Brož

Bože, ty o Velikonocích vždy znovu oživuješ víru svého lidu; prosíme tě: opatruj a upevňuj v nás, cos nám daroval, ať všichni stále hlouběji chápeme, co to pro nás znamená, že jsme byli obmyti křtem, znovuzrozeni z Ducha Svatého a vykoupeni krví tvého Syna. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

17. dubna

Pondělí po 2. neděli velikonoční

Sk 4,23-31

Když byli (Petr a Jan) propuštěni, přišli k svým a pověděli jim, co všechno jim řekli velekněží a starší. Když to uslyšeli, společně zvolali k Bohu: „Pane, ty jsi stvořil nebe a zemi, moře i všechno, co je v nich. Ty jsi řekl pod vlivem Ducha Svatého ústy svého služebníka, našeho praotce Davida: »Proč se pohané bouří, proč národy osnují marné plány? Pozdvihují se pozemští králové a vládcové se spolčují proti Pánu a proti jeho Pomazanému.« Ano, skutečně, v tomto městě se spolčili Herodes a Poncius Pilát s pohany a s izraelským lidem proti tvému svatému služebníku Ježíšovi, kterého jsi pomazal (za Mesiáše). Tak vykonali, co předem určila tvoje moc a tvé rozhodnutí. A teď pohleď, Pane, jak vyhrožují! Dej tedy svým služebníkům, aby tvoje slovo hlásali s veškerou odvahou, a ty přitom zasahuj svou mocí, aby se skrze jméno tvého svatého služebníka Ježíše dala uzdravení a znamení a divy.“ A když skončili tuto modlitbu, otřáslo se to místo, kde byli shromážděni, a všichni

byli naplněni Duchem Svatým, takže s odvahou hlásali Boží slovo.

Vynikající člověk a uznávaný kazatel P. ThDr. Jan Koc se v jednom z rozhovorů vyjádřil, že kněz, než začne kázat, by měl nejdříve zjistit, jestli je jeho jazyk spojený s rozumem a srdcem, aby Bohu nedělal na kazatelně ostudu. Apoštolové Petr a Jan se po propuštění našli na kazatelně světa s nádherným svědectvím o Boží prozřetelnosti. Jejich inteligence je vedla k uznání pravdy o Božím zázračném působení a jejich srdce bylo naplněno vděčností a radostí. Prosí o moc Ducha, aby s odvahou a silou dokázali hlásat Ježíše Zmrtvýchvstalého a v Jeho jménu dělat skutky – znamení Boží. Bůh splnil jejich prosbu. Starší a učitelé zákona jim mohli zakazovat hlásat dobrou zprávu. Oni naplněni mocí Boží dobře věděli, co mají dělat a plnili svou výjimečnou misi se srdcem radostným, pokorným a plným důvěry.

Stará křesťanská legenda vypráví o tom, že každé dítě si v okamžiku narození přináší na tento svět výjimečné dary – schopnosti, které mu Bůh vložil do srdce v okamžiku početí. Tak jak se lidé liší vzhledem a těžko najdeme dva jedince, kteří vypadají stejně, tak i svěřené dary jsou jedinečné a neopakovatelné. Úkolem člověka je v průběhu života tyto konkrétní dary rozdávat, a ne si je sobecky nechávat jen pro sebe. Každý z nás má Bohem dané schopnosti a na nás je, abychom je ve shodě s Boží vůlí využívali. Nové narození z Ducha, o kterém Kristus vypráví Nikodémovi v dnešním evangeliu, je otevřením se mysli i srdcem Božím darům. Od Boha jsi dostal úkol,

který je tak důležitý, a pouze Ty ho můžeš splnit. Nezáleží až tolik na tom, jak jsi skvělý, dokonalý a bezhříšný. Záleží na tom, jak jsi otevřený Boží milosti a jestli s důvěrou chceš spolupracovat na Jeho díle spásy světa. On i Tvé nedostatky je dokonce schopen využít k prospěchu věci. Využij rozum, který Ti byl dán k poznání Boha. Vnímej srdcem Jeho bezmeznou lásku k Tobě. Věř, že On dokončí dobré dílo, které v Tobě započal.

Někdo přirovnal situaci v dnešní církvi ke službě, která utírá prach a leští nábytek v kajutách uzavřených do svého času, zatímco se Titanic už potápí. Je to smutný pohled, ale jen pro člověka, který nemá důvěru v Boha. Pro opravdově věřící začíná nová éra, která předčí všechny naše nejsmělejší a nejkrásnější představy. „Tak to je s každým, kdo se narodil z Ducha.“ Amen.

Bogusław Piotr Partyka

Všemohoucí, věčný Bože, tys nám poslal Ducha svého Syna a přijal jsi nás za vlastní; a proto k tobě smíme volat jako k Otci: upevni, co jsi v nás započal, abychom se mohli ujmout zaslíbeného dědictví. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

18. dubna

Úterý po 2. neděli velikonoční

Sk 4,32-37

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neříkal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval. Tak levita z Kypru Josef, přezvaný od apoštolů Barnabáš, to je v překladu »syn útěchy«, měl pole, prodal ho a peníze přinesl a položil apoštolům k nohám.

Jak krásné je být zamilován do druhého, do druhého. Jak v hloubi srdce povstávají dary nejčistší, kdy nehledíme na cenu mrtvého, ale na hodnotu

milovaného. Jak tehdy církev mladá, ryzí láskou naplněná, až po okraj, na svého Mistra hledí a mnozí dle svých možností se k ní, se vším, co mají, připojují. Jak pastýři, i když chudobní, své dary Vlastníkovi všeho přinášejí. Jak církev jedna svatá bije v dějinách jedním srdcem Ježíšovým a Jeho láskou objímá vše, v čem láska bytí jen klíčí. Přivítejme toho, kterého svět nepřijal a kterého tma nepohltila, a jesličky mu ve svém srdci vystavme.

Když ve Skutcích apoštolských čteme o povstávání ne z popela kříže, ale ze setkání se Zmrtvýchvstalým, můžeme pociťovat tu sílu Ducha, z které vyrůstali praví Ježíšovi učedníci, ti, již se Duchem Svatým nechali uchvátit. Oni si nenechali ve svém srdci nic pro sebe, protože sami na sobě zakusili, že člověk lpící na „svém“ skutečně nemiluje. Ježíši chudý, dej ať z TEBE dokáží žít. Ať tak jak nemanjetná vdova u chrámové pokladnice odevzdám své naděje skládané do marností. A dej, ať pro tento svět dokáží svou krev dennodenně vylévat. Jak Ty jsi, Pane, pozemské kraje miloval, až do poslední kapky krve svého Syna, toho jediného. Kap, kap, kap. Umíráš pro mne. Pro toho, který si myslí, že to podstatné již vlastní.

Evropa

Vladimír Holan

Všechny žaláře světa jsou postaveny z kamenů,
které dopadaly na Ježíše.

A dělají to dál ruce peněžitě,
takže *nemohou* dáti ani almužnu.

Dál tedy roste žalář za žalářem
a skoro všichni už jsme v nich uvězněni

a hynem v nich, jako by si sám Bůh přál,
aby byl v nás teprve bez nás...

Ondřej Špinler

Všemohoucí Bože, stůj při nás, ať vydáváme
svědectví vzkříšenému Kristu, a dej, ať se na nás
jednou zjeví jeho sláva, jejíž zárukou je nám jeho
vítězství nad smrtí. Neboť on s tebou v jednotě
Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

19. dubna

Středa po 2. neděli velikonoční

Sk 5,17-26

Velekněz a všichni jeho stoupenci, totiž saducejská strana, byli plní žárlivosti, proto dali apoštoly zatknout a zavřít do veřejného žaláře. Ale anděl Páně v noci dveře žaláře otevřel, vyvedl je ven a řekl: „Jděte, postavte se v chrámě a hlásejte lidu všechna slova toho života.“ Oni uposlechli, vešli časně ráno do chrámu a učili. Zatím se dostavil velekněz a jeho stoupenci. Svolali veleradu i všechny izraelské starší a poslali (služebníky) do žaláře, aby je přivedli. Když tam však služebníci přišli, ve vězení je nenalezli. Vrátili se tedy a hlásili: „Žalář jsme našli pečlivě uzavřený a stráž stát přede dveřmi, ale když jsme otevřeli, nenašli jsme uvnitř nikoho.“ Když velitel chrámové stráže a velekněží uslyšeli ta slova, byli na rozpacích, jak se to mohlo stát. Tu kdosi přišel a hlásil jim: „Muži, které jste uvěznil, jsou v chrámu a učí lid!“ Odešel tedy velitel se svými lidmi a přivedli je, ale bez násilí. Měli totiž strach z lidu, že je bude kamenovat.

Ve velikonoční době, kdy postupně v liturgii čteme knihu Skutků apoštolů, doprovázíme v duchu církev v jejích prvních „dětských krůčcích“ a dozvídáme se, že kázání evangelia pod přímým Božím vedením stále sílilo a s tím současně nutně sílila opozice vůči tomuto novému učení. Saduceové nemohou snést, že apoštolové hlásají vzkříšení, ve které oni nevěří, a kněží jsou znepokojeni, že přijdou o svůj vliv. Kdo však může Bohu zabránit, aby v dějinách uskutečňoval své dílo? Boží slovo není spoutáno, jak píše apoštol Pavel ve svém 2. listu Timotejovi (2,9). Sv. Lukáš líčí s jemným humorem, jak velerada zažívá nepochopitelnou situaci, kdy ti, které nechali zavřít do vězení, opět v chrámě káží lidu „slova života“. Na stránkách Skutků apoštolů jsme svědky toho, jak Bůh opakovaně chrání hlasatele evangelia. Apoštolové jsou osvobozeni, aby mohli nadále učit a vydávat svědectví o vzkříšeném Kristu.

Při čtení tohoto úryvku z kroniky dějin prvotní církve nás může napadnout otázka, proč Bůh podobným způsobem nejednal a nejedná v církvi i později. Proč i dnes nám, kdo bychom chtěli lépe svědčit o evangeliu v současném světě, nepomůže nějakým zázrakem. Ze zpráv a statistik se dozvídáme, že i v 21. století jsou křesťané pro svou víru mnohde pronásledováni a zavíráni do žaláře a nikdy neslyšíme o tom, že by byli zázračně osvobozeni.

Nesmíme zapomínat, že Boží plány se často liší od našich lidských představ. Z vývoje dějin církve však jasně plyne, že „slabá“ Boží věc

je silnější než lidé (srov. 1 Kor 1,25). Tedy to, co se v lidských očích mnohdy jevílo a jeví jako prohra a neúspěch, nakonec vede k uskutečnění Božích záměrů. Nejzásadnějším příkladem je samotné Ježíšovo vzkříšení z mrtvých, které následovalo po – lidsky viděno – totálním fiasku smrti na kříži.

Zázraky, o kterých čteme v evangeliích i ve Skutcích apoštolů, mají vždy souvislost s hlásáním radostné zvěsti o Kristu, který nám svědčí o Boží lásce vůči člověku. V zázracích působí moc Boha, který člověka nikdy neopouští, i kdyby nám vnější okolnosti chtěly svědčit o opaku. Jedině člověk sám se může ve své Bohem darované svobodě rozhodnout, že ho Bůh nezajímá, a vzdálit se tak od něho.

Ten, kdo Boha ve víře hledá, dovede díky Boží milosti ve světle Ducha Svatého rozpoznat na první pohled málo znatelné Boží jednání a objevovat tak „zázraky“ ve svém každodenním životě. Takováto víra člověka pouze neutěšuje, ale může nám napomoci k proměně našeho života, která bude patrná už nyní, tam, kde se právě nacházíme.

Pavel Boukal

Bože, ty nám dáváš každoročně prožívat velikonoční tajemství našeho znovuzrození, a tak posiluješ naši naději, že budeme vzkříšeni z mrtvých; prosíme tě, veď nás, abychom se s láskou otvírali tomu, co s vírou slavíme. Skrže tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

20. dubna

Čtvrtek po 2. neděli velikonoční

Sk 5,27-33

Když (služebníci) přivedli (apoštoly) a postavili je před veleradu, začal je velekněz vyslýchat: „Přísně jsme vám přece přikázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka!“ Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ Když to uslyšeli, rozzuřili se a rozhodli, že je sprovodí ze světa.

Dnešní liturgická čtení nás zvou do dvou okamžiků: do rozhovoru Nikodéma s Ježíšem a pak do Petrovy řeči, kterou měl před veleradou. Mezi Ježíšem a Nikodémem nasloucháme rozhovoru, který probíhal potají. Co všechno mu Ježíš řekl! Dovídáme se o víře v Syna Božího, kterému Otec dal všechno do rukou.

Podobně mluvil Ježíš také s apoštoly. Proto mohli apoštolové svědčit o Ježíši Zmrtvýchvstalém, hlásali i přes všechny překážky nauku o jeho vzkříšení. Ježíš byl dobrý učitel. Co hlásal a učil, to také žil. Jeho učení bylo potvrzeno jeho smrtí, jeho zmrtvýchvstáním a po zmrtvýchvstání i jeho přítomností mezi apoštoly. Je to věc, která se týká i nás.

Můžeme si proto chronologicky srovnat dnešní liturgické texty: Kristus o sobě hlásal, že mu Otec dal veškerou moc, že on je Syn Boží. Apoštolové to hlásali ústně a hlásali to svým životem a za to i zemřeli.

Víra v Krista zmrtvýchvstalého, víra v Syna Božího je odkazem prvních apoštolských let a je mocnou silou pro nás. Je i pro naši víru prubířským kamenem. Jen ten, kdo věří, že Ježíš Kristus je Syn Boží, je také přesvědčen, že svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním vykoupil lidi. A k víře se pojí také naděje v život věčný, tak jak to říkal Ježíš Nikodémovi: „Kdo věří v Syna, má život věčný“.

Víra v Ježíše Krista a jeho vzkříšení je klíčová. Pečujme o tuto víru, často ji vzbuzujme. Obnovujme v sobě jistotu, že ten, který kázal, trpěl a vstal z mrtvých, je mezi námi jako Syn Boží a jedině

skrze Něho lze dosáhnout radostného věčného života A žádná duše nezahyne, ani ta nešťastná, která v něho věří. Víra ve Zmrtvýchvstalého vede k šťastnému životu v Bohu.

Grzegorz Puskiewicz

Milosrdný Bože, uč nás spolupracovat s tvou milostí a dej, ať velikonoční slavení díla naší spásy v nás stále přináší svůj užitek. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

21. dubna

Pátek po 2. neděli velikonoční

Sk 5,34-42

Ve veleradě se zvedl jeden farizeus, jmenoval se Gamaliel, učitel Zákona, velmi vážený u všeho lidu. Poručil, aby apoštoly na chvíli vyvedli. Pak jim řekl: „Izraelité, dobře si rozmyslete, jak chcete s těmito lidmi naložit. Před nějakou dobou totiž povstal Theudas a říkal o sobě, že něco znamená, i přidalo se k němu na čtyři sta mužů. Ale byl zabit, a všichni jeho přívrženci se rozprchli a zmizeli. Po něm za soupisu povstal Judas z Galileje a strhl mnoho lidí za sebou. I on zahynul, a všichni jeho přívrženci byli rozehnaní. Proto vám radím: Nechte tyto lidi a pusťte je. Pochází-li totiž tento záměr nebo toto dílo od lidí, samo se rozpadne. Pochází-li však od Boha, nepodaří se vám ty lidi zničit. To by se pak o vás muselo říci, že se stavíte proti Bohu.“ Oni mu dali za pravdu. Zavolali tedy apoštoly – dali je zbičovat – a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově. Pak je propustili. A oni odcházeli z velerady s radostí, že směli pro to jméno

trpět příkoří. Každý den učili dále v chrámě i po domech a hlásali radostnou zvěst, že Ježíš je Mesiáš.

Mezi kameny a nadějí

I po více než dvě stě padesáti letech se v ruinách jezuitského ráje zastavuje dech. Přes třicet bezpečných a prosperujících jihoamerických městeček zvláště na území dnešní Paraguaye, ale i Argentiny a Brazílie, bylo v 17. a 18. století místem, ve kterých obyvatelé Nového světa zažívali to nejlepší, co kdy křesťanství na této planetě z života a učení svého Mistra dokázalo realizovat. Omezenecký egoizmus však rád repetuje, u pokřtěných také.

Slavná jeruzalémská Gamalielova teze jakoby s rozvojem a následným zrušením jezuitů včetně jejich redukcí dostala knockout. Nikoliv však od Boha.

Řády je možné obnovit nebo je nahradit jinými. Vráť se však do lesů rozehnána už několikátá generace obyvatel misie? Chudoba regionu tak alespoň zná podstatnou stránku svého chorobopisu.

Apoštolové se tématem Velerady stali pro svoji věrnost Kristu a dostali zákonem předepsaný výprask. Oficiálně akceptovaný sadismus jim připomněl, co poprvé slyšeli už na Hoře blahoslavenství.

Svěží vzduch z Kristova hrobu ať okysličuje i naše rozhodování.

Martin Lanži

Milosrdný Bože, tvůj Syn pro nás podstoupil muka kříže a vytrhl nás z moci nepřítele; prosíme tě, naplň nás svou milostí a doved' nás až ke slávě vzkříšení, aby se na nás dovršilo dílo vykoupení. Skrže tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

22. dubna

Sobota po 2. neděli velikonoční

Sk 6,1-7

*V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali he-
lénisté projevovat proti Hebrejům nespokojenost,
že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělo-
vání zanedbávány. Dvanáct (apoštolů) proto svo-
lalo (veškeré) množství učedníků a řekli: „Nebylo
by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo
a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého
středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou
plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro
tento úkol. My však se chceme nadále věnovat
modlitbě a službě slova.“ Ten návrh se zalíbil celé-
mu shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže pl-
ného víry a Ducha Svatého, dále Filipa, Prochora,
Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, prosely-
tu z Antiochie. Postavili je před apoštoly a oni na
ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stá-
le více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl.
Také velké množství kněží poslechlo a přijalo víru.*

Autor Skutků apoštolů nijak nepopíral spory uvnitř Církve v jejím nejranějším období. Čím více bylo křesťanů, tím těžší bylo zachovat spravedlnost a se všemi vycházet v dobrém. Vyskytly se stížnosti, že Židé se starají přednostně o příslušníky svého národa a zanedbávají potřeby „těch druhých“. Bible neřeší, zda to byla obyčejná pomluva, nebo skutečně došlo k nespravedlnosti. Snad by bylo bývalo poměrně snadné najít, odsoudit a potrestat viníka, ale křesťané věděli, že na souzení a trestání je tady Někdo jiný.

Úkolem věřících bylo vytvořit takové podmínky, aby už k těmto sporům nemohlo dojít. K tomu bylo potřeba, aby každý věděl, co má dělat. Apoštolům bylo jasné, že jejich posláním je modlitba a šíření Ježíšova evangelia. Třebaže je služba potřebným chvályhodná, tak ji mohl vykonat stejně dobře (a možná i lépe) jiný věřící, který byl naplněn Duchem Svatým a moudrostí.

Tak pastýři první generace Církve svolali všechny učedníky a rozhodli, co je potřeba udělat. Věřící potom sami museli mezi sebou najít a určit ty, kteří měli od Boha všechny potřebné milosti, aby mohli svěřený úkol vykonávat. Vkládání rukou a modlitba apoštolů potom propojily rozhodnutí prvních biskupů, volbu obyčejných lidí a posvěcení od Krista, Hlavy Církve, do takového celku, který byl prospěšný všem.

I když v Církvi nebyly všechny vztahy ideální, tak se Boží slovo šířilo a počet učedníků rostl. Snad také proto, že každý dělal to, co měl, a stejně tak nechal ty druhé dělat to, k čemu byli povoláni.

Učedníci svého Pána viděli vždycky rádi. Na hladině moře by ho ale určitě nehledali. A do takové situace nás zavádí dnešní evangelium. Když ho tam uviděli v temnotě kráčet, tak dostali strach. „To jsem já,“ zavolal na ně Ježíš. Nechal je odplout samotné, aby mohli jednou zažít, že si pro ně dojde i doprostřed rozbouřeného moře a přivede je ke břehu.

Pavel Jelínek

Bože, tys nám poslal Vykupitele a přijímáš nás za své syny; pohlédni na nás s otcovskou láskou a dej, aby všichni, kdo věří v Krista, dosáhli pravé svobody a věčného dědictví. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

23. dubna

3. neděle velikonoční, cyklus A

Sk 2,14.22-28

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštoly) a slavnostně promluvil: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé – pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: »Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznámils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.«

Petr promluvil k lidem.

Hovoří s autoritou a beze strachu. Nemá totiž co ztratit. Ví, co získal. U Getsemanského jezera dostal ujištění o přátelství s Kristem, obdržel pověření ke službě a nyní o letnicích přijal Ducha Svatého. Už to není Petr „sebevědomý borec“, ani Petr „Pokořený“, ale muž Boží. A to mu už nikdo nevezme. Petr si nic nenamlouvá a ani druhým se nebojí říci nepříjemnou pravdu. Takže dávejte pozor – bude to důležité: Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském a vy jste ho zabili.

On nechce posluchače ničit výčitkami. Nastaví pravdivé zrcadlo, ale pak ukáže cestu ven. Ano, Ježíš jako Boží Syn dobrovolně přijal potupnou smrt, ale třetího dne vstal z mrtvých, protože nebylo možné, aby zůstal v moci smrti. Už jen proto, že láska je silnější než smrt a láska je Bůh... A tento Ježíš nabízí přátelství i vám.

Jak by asi Petr promluvil dnes?

Možná takto: Ježíš zemřel a zvítězil nad smrtí a žije mezi vámi. Dovolíte mu, aby žil i ve vás?

Na počátku křesťané žili opravdově s Kristem a věrohodně ho zvěštovali druhým. Kde je vaše víra, nadšení a odvaha hlásat evangelium současnému světu? Lidé jsou stále stejní. Jako kdysi, tak i dnes touží po Lásce, po Dobru, po smyslu – po Bohu. Ukážete jim ho?

Zkusme chvíli přemýšlet a odpovědět na tyto otázky:

Dokážu říci pravdu s láskou, abych neranil, ale léčil?

Snesu od druhých pravdu o sobě?

A co my, křesťané – nebojíme se podívat pravdě do očí?

Je nás málo... A není to tak dobře? I na počátku to byly diasporní /malé/ skupinky, obce.

Církev je kvas a sůl..., těch nikdy není potřeba moc, ale musí být čerstvé, dávat chuť, sílu a zdraví okolnímu světu. Běda soli, která ztratí svou solivost!

Nesmíme dopustit, aby se pro naši pohodlnost nebo strach ztratil jediný člověk.

Kdo konkrétně v tento čas v mém okolí potřebuje přátelské slovo, mou modlitbu?

Jan Linhart

Bože, tys obnovil svůj lid, abychom se mohli znovu radovat, že jsme tvými syny; dej, ať v nás velikonoční radost stále trvá, abychom s pevnou nadějí očekávali slávu vzkříšení. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

24. dubna

Pondělí po 3. neděli velikonoční

Sk 6,8-15

Štěpán, plný milosti a síly, dělal mezi lidem veliké divy a znamení. Ale tu zasáhli někteří z tak zvané synagogy propuštěnců s lidmi z Kyrény, Alexandrie, Kilíkie a Asie a začali se přít se Štěpánem. Nemohli však obstát před jeho moudrostí a Duchem, který z něho mluvil. Navedli tedy některé lidi, aby vypovídali: „Slyšeli jsme ho, jak mluví rouhavé řeči proti Mojžíšovi a proti Bohu.“ Tím rozbouřili lid, starší a učitele Zákona. Ti ho pak přepadli a násilím ho přivedli do velerady. Přivedli také křivé svědky a ti vypovídali: „Tenhle člověk neustále vede řeči proti chrámu a proti Zákonu. Tak jsme ho slyšeli, že říkal: »Ježíš Nazaretský rozboří tento chrám a změní ustanovení, která máme od Mojžíše.«“ Všichni, kdo seděli ve veleradě, upřeně se na něho podívali a viděli, že se jeho tvář podobá tváři anděla.

Dnešní úryvek ze Skutků apoštolů nám představuje Štěpána jako spolehlivého průvodce v ne-snadných časech. Mezi sedm prvních jáhnů, pomocníků apoštolů, byl vybrán jako ten, kdo má dobrou pověst, je plný Ducha a moudrosti. Písmo o něm prozrazuje, že byl plný víry, konal veliké divy a znamení. V důležité životní zkoušce obstál s tváří anděla!

Bylo by málo si o něm jen vyprávět. Chtěl bych ho pozvat, aby se stal naším průvodcem a specialistou při řešení krizových situací; navíc i jeho přičiněním „se Boží slovo šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl“ (Sk 6,7). Když se s ním poradíme, může Duch Svatý tak úžasně působit i u nás.

Abychom svatého Štěpána mezi plejádou svatých našli, rozpoznáme ho podle jáhenského oblečení – **dalmatiky, evangeliáře a kame-nů**. Chceme-li být velikonoční *svatoštěpánští učedníci*, můžeme svůj život jako on obléci do **služby**, denně žít z **Božího slova** a obstát při **zkouškách**. Na Štěpána se dalo spolehnout, proto mu apoštolové svěřili, aby „sloužil při stole“. Každý si můžeme uvědomit, kde máme svůj „servisní stůl“, ze kterého chce Pán mocí Ducha štědře a s radostí rozdávat proudy milostí a požehnání. Uvědomme si, kolik stolů denně využíváme, a propojme je s nebem. Když víme, že jsme ve službách vzkříšeného Pána, má život hluboký smysl!

Protože sv. Štěpán znal Písmo, žil z jeho síly a krásy, nemohli před jeho moudrostí a Duchem, který z něho mluvil, odolat ti, kdo ho

lživě soudili. Ani přepadení, násilí a skřípání zubů, lháři a křiví svědci nic nezmohli proti velikonoční moci tohoto mučedníka. Proti kamenům odsouzení a pomluv zvítězil Štěpán pohledem k nebi na Boží slávu a vzkříšeného Ježíše, k němuž se modlil a prosil za vrahy. Ať tedy služba, radost evangelia i kameny zkoušek proměňují, tak jako sv. Štěpána, i naši tvář v tvář anděla.

Jiří Šlégr

Bože, ty ukazuješ bloudícím světlo pravdy, aby se mohli vrátit na správnou cestu; dej těm, kdo přijali křesťanství, ať se vyhýbají všemu, co odporuje křesťanskému způsobu života, a ať usilují o to, co se s ním shoduje. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

25. dubna

Svátek sv. Marka, evangelisty

1 Pt 5,5b-14

Milovaní! Opásejte se všichni ve vzájemném styku pokorou, neboť »Bůh se staví proti pyšným, ale dává milost pokorným«. Pokorně se proto skloňte pod mocnou ruku Boží, a on vás povýší, až k tomu přijde čas. »Na něj hodte všechnu svou starost«, vždyť jemu na vás záleží. Budte střízliví a bděte, protože váš protivník ďábel jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by mohl zhltnout. Postavte se proti němu, silní vírou. Víte přece, že vaši bratři po (celém) světě musejí také tak trpět. Když teď nakrátko snesete utrpení, Bůh, dárce veškeré milosti, který vás pro (zásluhy) Krista Ježíše povolal ke své věčné slávě, sám vás zdokonalí, utuží, utvrdí a upevní. Jemu patří vláda na věčné věky. Amen. Píšu vám toto krátké psaní prostřednictvím Silvána, kterého pokládám za věrného bratra; chtěl jsem vám dodat odvahy a dosvědčit vám, že toto je pravá Boží milost; stůjte v ní. Spoluvyvolená (církvní obec) babylónská vás pozdravuje, rovněž Marek, můj (duchovní) syn. Pozdravte se

ve spolek políbením lásky. Pokoj vám všem, kteří jste spojeni v Kristu.

Milé sestry, milí bratři,

přerušujeme dnes četbu Skutků apoštolských, protože slavíme svátek sv. Marka, evangelisty. Tento spolupracovník apoštolů Petra i Pavla byl s velkou pravděpodobností oním mladíkem, který se při Ježíšově zatčení radši zbavil svého oblečení, než aby se nechal zatknout od stráží. Dále ho pak nacházíme ve společnosti Pavla a Barnabáše na jejich první misijní cestě, kterou ale nedokončil a vrátil se sám do Jeruzaléma. Pavel s Barnabášem se kvůli němu asi trochu pohádali, ale i tak Pavel označuje Marka jako svého důležitého pomocníka a vzpomíná ho v dalších listech. Velmi významně je Marek spojen také s apoštolem Petrem, který ho výslovně jmenuje na konci svého prvního listu a nazývá jej svým synem. Podle tradice je Markovo evangelium naprosto zásadně inspirováno právě Petrovými kázáními a jeho vzpomínkami na Ježíše Krista. Proč tento historicko-biblický úvod? Je to jednoduché, od Skutků apoštolských jsme nikam zvlášť neuhnuli. V osobě evangelisty Marka se setkáváme s očitým svědkem Ježíše a můžeme i nadále sledovat působení první generace Církve a vnímat, jak v ní Duch svatý působil.

Obzvlášť důležité mi u Marka přijde právě to, že se nenechal odradit růzností povah apoštolů. Přestože se během první misijní cesty asi nerozcházel s Pavlem úplně jako největší kamarádi (a možná opravdu měli nějaké zásadní neshody), tak jej to neodradilo a dál byl k ruce jak Pavlovi,

tak později také Petrovi. Ukazuje nám to, že první Církev nebyla v ničem ideální, že měla vlastně podobné problémy jako my dnes – spolupráce nikdy není jednoduchá, vždy vyžaduje vzájemné obrušování a potlačování svého vlastního ega. Evangelista Marek toto dokázal, a navíc z té spolupráce můžeme těžit i my. Jen díky ní dnes máme k dispozici nejstarší ze čtyř evangelií.

Jan Pitřinec

Bože, tys povolal svatého evangelistu Marka, aby hlásal radostnou zvěst spásy; veď nás, ať se věrně držíme tohoto poselství a následujeme tvého Syna. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

26. dubna

Středa po 3. neděli velikonoční

Sk 8,1b-8

V Jeruzalémě se strhlo veliké pronásledování církevní obce. Všichni kromě apoštolů se rozprchli po judském a samařském kraji. Zbožní muži pochovali Štěpána a velmi nad ním nařikali. Šavel pak pustošil křesťanskou obec: vnikal do domů, odvlékal muže i ženy a zavíral je do žaláře. Ti tedy, co se tak rozprchli, procházeli (zemí) a hlásali slovo evangelia. Tak přišel Filip do hlavního samařského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha (posedlých) totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo.

I vzkříšený Pán Ježíš přikazuje apoštolům a učedníkům, aby šli do celého světa a ohlašovali evangelium – radostnou zvěst o vykoupení, o Božím království a o Vzkříšeném Kristu, Spasiteli světa. Vždyť jen v Něm získá člověk jako dar jeho vykupitelské Božské lásky věčný život. Přináší nám věčné spojení lásky s oslaveným Kristem a skrze Něho a v Něm i se všemi bratřími a sestrami, kteří také završili své snoubenecké spojení s Pánem Ježíšem po ukončení pozemské pouti. I Filip v Samařsku ohlašuje jeho obyvatelům tuto radostnou zvěst a Duch Svatý potvrzuje pravdivost jeho kázání mocnými zázraky a znameními.

Toto životodárné spojení s Kristem začíná již přijetím svátosti křtu. Aby se toto Božské pouto lásky stále více upevňovalo, prohlubovalo a rostlo, dává Pán Ježíš sám sebe jako Dar a Pokrm života v Eucharistii. „Kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nebude nikdy žíznit.“ Jak nádherná a pravdivá slova Božského Ženicha, který miluje svou nevěstu Církev, láskou do krajnosti.

Když přicházím s vírou a touhou na mši svatou, přistupuji ke svatému přijímání, nebo v adoraci se klaním oslavenému a stále přítomnému Spasiteli v Eucharistii, prožívá mé srdce a celá má bytost proměnu, kterou činí On sám silou své Božské lásky. Eucharistii nic a nikdo nenahradí, neboť v Ní je Jeho jedinečná a reálná přítomnost. Ale k tomu je jako předpoklad potřebná víra v jeho přítomnost v Eucharistii, která člověku, který svým srdcem vidí přítomnost svého Spasitele, přinese dotek Jeho lásky, dar pokoje,

uzdravení duše i těla a také dar moudrosti Ducha Svatého. A tak budeme moci, tak jako jáhen Filip, vydávat v moci Ducha Svatého svědectví o oslaveném a vzkříšeném Kristu všem lidem. Neboť ten, kdo žije z Krista, se nemusí obávat, že jeho svědectví nebude úspěšné.

Jednou mi volali z nemocnice, jestli bych nemohl přijít za jednou paní, neboť je ve špatném zdravotním stavu a moc si přeje, aby za ní přišel kněz. Bylo už dost pozdě večer, ale vzal jsem posvátný olej pro nemocné a do burzičky jednu proměněnou hostii. Paní na tom byla opravdu špatně. Vyzpovídal jsem ji, udělil svátost pomazání nemocných a hned po pomazání se mě zeptala: „A máte i Pána Ježíše? Už téměř dva týdny jsem nepřijala Eucharistii, je to moje Životní Láska.“ Podal jsem jí svaté přijímání a její tvář se rozjasnila. Za několik dní volala její dcera, jak byla maminka nesmírně šťastná, že přijala Eucharistii, svou Životní Lásku. Mluvila o doteku lásky, který ve svatém přijímání zakusila všem zdravotním sestrám i doktorům. Nevím, jak dlouho ta paní ještě žila, ale potkal jsem po čase sestru, která ji ošetřovala a ta řekla, že z této paní vždy vyzařoval pokoj a dobro. Z jejího srdce vyzařoval totiž oslavený a vzkříšený Pán Ježíš a ona o něm vydala svědectví.

Marián Benko

Bože, stůj při svém lidu, a když jsi nám udělil milost víry, veď nás, abychom dosáhli trvalé účasti na vzkříšení tvého jednorozeného Syna. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

27. dubna

Čtvrtek po 3. neděli velikonoční

Sk 8,26-40

Anděl Páně promluvil k Filipovi: „Vstaň a jdi na jih na cestu, která směřuje z Jeruzaléma dolů do Gazy a vede pustinou.“ On vstal a šel. Právě tehdy přišel do Jeruzaléma jeden Etiopan, komoří a hodnostář u etiopské královny-kandaky, vrchní správce jejího celého pokladu, aby se zúčastnil bohoslužebných slavností. Když se vracel na svém voze, četl proroka Izaiáše. Tu řekl Duch Filipovi: „Běž a připoj se k tomu vozu!“ Filip tedy přiběhl a slyšel, že čte proroka Izaiáše. Řekl mu: „A rozumíš tomu, co čteš?“ On odpověděl: „Jak bych mohl, když mi to nikdo nevyloží.“ A požádal Filipa, aby nastoupil a sedl si s ním. To místo z Písma, které právě četl, znělo: »Jako ovce, když ji vedou na porážku, jak beránek je bez hlesu před tím, kdo ho stříhá, tak ani on neotevřel ústa. Pro jeho ponížení byl zrušen nad ním soud. Kdo pochopí jeho vrstevníky? Neboť bude vzat ze země jeho život.« Komoří se Filipa zeptal: „Prosím tě, o kom to prorok mluví? O sobě, či o někom jiném?“ Filip se tedy

ujal slova a zvěstoval mu radostnou zvěst o Ježíšovi, a vycházel přitom od onoho místa z Písma. Jak tak jeli cestou, přišli k jakési vodě. „Podívej se – tady je voda!“ zvolal komoří. „Co brání, abych nebyl pokřtěn?“ A poručil, aby se vůz zastavil. Pak oba, Filip i komoří, sestoupili do vody a (Filip) ho pokřtil. A když vystoupili z vody, Duch Páně uchvátil Filipa, takže ho už komoří nespatriil. Jel tedy dále svou cestou a radoval se. Filip se pak objevil v Azotu. Procházel krajem a všude v městech hlásal radostnou zvěst, až došel do Césareje.

„Jak je dobré mít *filipa*...“ Možná sarkasticky, s určitou dávkou narcismu si vždycky na to vzpomenu, když čtu tento nádherný text. A pak, když se nad ním zamyslím, tak si říkám, zda opravdu „mám *filipa*“...

Nechat se vést Duchem je vstupenka k tomu, abych byl darem pro druhé. Jak to prakticky a reálně dělat? Filip nás učí vidět, mít zájem a něco pro to udělat.

Pokusme si dnes všimnout lidí kolem sebe, co dělají, jací jsou, zda je něco trápí, nebo naopak mají radost. Pokusme se o ně zajímat, „nastoupit“ do jejich života jako ti, kteří mají o ně zájem. Pozor! Filip nás učí mlčet a naslouchat – tedy pozorně naslouchat, co ten druhý říká. Filip nás učí „číst mezi řádky“. Jedině pak můžeme pro druhého něco udělat.

Co brání tomu, abych byl pokřtěn? Co brání tomu, abych byl veden Božím Duchem? Často tomu nejvíce bráním já sám: můj vlastní nezájem, možná lenost, neochota, nechuf. Filip nás

učí, že mít Ducha není až tak náročné, jen stačí chtít. Pokusme se dnes napojit na Pána tak, aby nás obdaroval Svým Duchem – opět nanovo.

Pane, ať mám Tvého Ducha, dej mi Tvůj zrak, abych viděl dobře, co kdo potřebuje. Dej mi Tvou odvahu, abych uměl vykročit a vstoupil do životní cesty těm, co to potřebují. A nakonec mi dej sílu, abych uměl konkrétně druhým pomáhat.

Tak, ať máme *filipa*, Ať jsme Filipem!

Filip Foltán

Všemohoucí, věčný Bože, v těchto dnech si hlouběji uvědomujeme tvou dobrotu; dej, ať ji také bohatě zakoušíme, abychom zbaveni mlhavých nejistot pevněji přilnuli k učení tvé pravdy. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

28. dubna

Pátek po 3. neděli velikonoční

Sk 9,1-20

Šavel ještě soptil hrozbami a hořel touhou zabíjet učedníky Páně. Přišel k veleknězi a vyžádal si od něho pověřující listy na synagogy v Damašku: najde-li tam některé stoupence toho vyznání, muže i ženy, aby je mohl přivést v poutech do Jeruzaléma. Když byl na cestě a už se blížil k Damašku, tu ho náhle obklopilo světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel, že k němu mluví nějaký hlas: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ Zeptal se: „Kdo jsi, Pane?“ Ten odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Ale vstaň a jdi do města. Tam ti bude řečeno, co máš dělat.“ Muži, kteří s ním kovali tu cestu, stáli neschopní slova. Slyšeli sice hlas, ale neviděli nikoho. Šavel pak vstal ze země. Oči měl otevřené, ale nic neviděl. Vzali ho proto za ruce a dovedli do Damašku. A tři dni zůstal slepý a nic nejedl ani nepil. V Damašku žil jeden učedník, jmenoval se Ananiáš. Pán k němu ve vidění promluvil: „Ananiáši!“ On odpověděl: „Prosím, Pane.“ Pán mu řekl: „Vstaň a jdi do ulice zvané

Přímá a vyhledej tam v Judově domě muže, který se jmenuje Šavel z Tarsu. Právě se modlí.“ (Šavel) uzřel ve vidění muže jménem Ananiáše, jak k němu vchází a vkládá na něho ruce, aby zase viděl. Ananiáš odpověděl: „Pane, od mnoha lidí jsem slyšel, kolik zla způsobil právě tento člověk tvým věřícím v Jeruzalémě. I tady má od velekněží moc, aby dal spoutat všechny, kdo vzývají tvé jméno.“ Ale Pán mu řekl: „Jen jdi. Neboť on je nástroj, který jsem si vyvolil, aby o mně donesl zvěst pohanům, králům a Izraelitům. Já mu ovšem ukážu, jak mnoho musí pro mě vytrpět.“ Ananiáš tedy šel, vstoupil do toho domu a vložil na něho ruce se slovy: „Bratře Šavle, Pán mě poslal, Ježíš, který se ti ukázal na cestě sem. Máš zase nabýt zraku a dostat v plnosti Ducha Svatého.“ V té chvíli jako by mu šupiny spadly s očí, zase viděl a hned se dal pokřtít. Potom pojedl a vrátily se mu síly. Pak pobyl nějaký čas s učedníky v Damašku. A hned začal v synagogách hlásat Ježíše, že je to Boží Syn.

Bratři a sestry,

pasáž z Evangelia, která se čte při dnešní bohoslužbě, je zakončena větou: „To řekl. Když učil v synagoze v Kafarnaum“. Ježíš byl největší a neschopnější učitel, který kdy žil. Přináší poselství o tom, že všichni lidé mohou mít život a mohou ho mít v hojnosti. Být učitelem neznamena jen učit, ale hlavně naučit. Být zde pro všechny, a především nikoho neztratit. I ten poslední žák v zapadlé škole mu stojí za to, aby ho připravil na život. Dobrý učitel udělá vše proto, aby i z propadlíka se stal premiant. A to i tím, že je mu stále nablízku, že mu věří a dává mu šanci. Nic mu

nevnucuje, jen mu nabízí. Ale zároveň očekává, že jeho žáci budou podle poznanych hodnot žít a předávat je dál. Každý žák, každý člověk, je pro učitele Ježíše jedinečný. Znovu a znovu nás hledá a zve, nejen proto, že máme být Jeho studenty, ale proto, že jsme i jeho přátelé. Bohužel jsme jen lidé, kteří často odmítají Jeho pozvání. Možná stejně jako Šavel. Oproti tomu mladý jáhen Štěpán do Mistrovy školy vstoupil s nadšením. A prospěl. Odměnou mu byla otevřená nebesa a pohled na Syna člověka stojícího po pravici Boží. Šavel nabídku nepřijal, a dokonce schvaloval, že Štěpána zabili. Jáhen Štěpán byl členem rané Církve, a ti, kteří ji tvořili, byli v očích Šavla odpadlíci, zrádci, bořitelé tradic a ničitelé hodnot. Šavel miloval chrám a křesťané Krista. On i oni byli za svoji víru ochotni položit život. A do této bitvy dvou škol, dvou směrů, vstupuje vzkříšený Kristus. Zjevuje se jako zářící světlo a mluví k Šavlovi. V jediném okamžiku proměňuje jeho myšlení a celý život. Pavlovy oči se otvírají při křtu, kdy se stává žákem Ježíše Krista. Z pronásledovatele a nepřitele křesťanů do lidských dějin vstupuje jako apoštol a učitel národů.

Zdeněk Krčec

Všemohoucí Bože, tys nám dal poznat, co pro nás znamená Kristovo zmrtvýchvstání; posilni nás milostí Ducha Svatého, skrze něhož jsi Ježíše vzkřísil z mrtvých, ať povstaneme k novému životu. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

29. dubna

Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy

1 Jan 1,5-2,2

Milovaní! To je poselství, které jsme slyšeli od Ježíše Krista a vám zvěstujeme: Bůh je světlo, a tma v něm vůbec není. Když tvrdíme, že máme s ním společenství, ale (přitom) žijeme ve tmě, lžeme a naše jednání není ve shodě s pravdou. Když však žijeme ve světle, jako on je ve světle, máme společenství mezi sebou a krev jeho Syna Ježíše Krista nás očišťuje od každého hříchu. Řekneme-li, že hřích nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda. Když však uznáme, (že se dopouštíme) hříchů, on nám hříchy odpustí a očistí nás od všeho špatného, protože věrně (plní, co slíbil), a protože je spravedlivý. Řekneme-li však, že jsme nezhřešili, děláme z něho lháře a jeho slovo v nás není. Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehřešili. Zhřeší-li však někdo, máme přímlovce u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za (hříchy) celého světa.

Zkolaboval v Praze na nádraží. Cizí lidé mu zavolali záchranku. Podle jeho dokladů v nemocnici zjistili, o koho jde, a dali zprávu příbuzným, kde se nachází a že jeho stav je kritický. Došlo u něho k nenávratným poškozením mozku. Příbuzní vyhledali kontakt na kněze, který má tu nemocnici na starost a poprosili ho o zaopatření. Šlo o pacienta v agónii, proto mu kněz udělil jen svátost nemocných. Stav pacienta se začal nečekaně zlepšovat a za týden ho propustili z nemocnice. Žil pak v poměrně dobré kondici ještě víc jak rok. Dostal od Boha druhou šanci ke smíření.

Jednou za mnou přišel jeden farník a řekl mi: „Jdu se s vámi rozloučit. Svátost nemocných jsem přijal minulý týden při společném udílení, tak vás o svátosti neprosím. Jdu do nemocnice umřít. Zjistili mi rakovinu v takovém stádiu, že mi dávají nanejvýš měsíc života. Už se s tím nic nedá dělat, jen mi budou tlumit bolesti. Jsem s tím ve víře smířený.“ Co jsem měl dělat? Jedině povzbudit ve víře a modlit se. Řekl jsem mu: „Pomodlíme se spolu, svěříme Boží lásce všechno, co vás čeká.“ Vyjádřil jsem to v modlitbě několika větami. Pak jsme se spolu pomodlili Otče náš a Zdravas Maria, požehnal jsem mu, objali jsme se a šel. Byl to silný zážitek. Občas jsem si na něj vzpomněl při modlitbě nebo při mši svaté, ale stejně jako on jsem prosil jen o sílu víry a ne o uzdravení. Už si nevzpomínám, jestli to bylo za měsíc nebo za jinou dobu. Přišel na faru, zářil jak sluníčko a já málem upadl. „Přišel jsem vám poděkovat, vaše modlitba mě uzdravila! Poslali mě domů, jsem úplně zdrav.“ Řekl jsem: „Uzdravil vás Bůh, ne já. Kromě toho já jsem se modlil jen

za to, abyste vytrval ve víře, a o uzdravení jsem ani neprosil.“ Za několik let jsem se stěhoval, a to se pořád těšil plnému zdraví.

V apoštolské době působil Duch Svatý mnoho zázraků. Někdy máme pocit, že dnes už ne. Možná bychom o tom měli víc mluvit, víc svědčit, jak dnes Duch Svatý působí. Každý kněz zná z vlastní zkušenosti řadu takových příběhů. Takových Eneášů a Tabit je v naší době nečekaně mnoho. Hlavně díky svátosti nemocných. Je to až zarážející, kolik uzdravení se jejím působením děje. A když k tomu přidáme trochu upřímné modlitby, dějí se věci! Dějí se uzdravení nejen tělesná. Hlavně ta duchovní a vztahová. To je méně vidět, ale o to větší je to zázrak. A není potřeba se modlit nic víc než Otče náš a Zdravas Maria.

Rudolf Zahálka

Bože, tys naučil svatou Kateřinu rozjímat o utrpení tvého Syna a sloužit tvé církvi; dej, ať se i naše srdce rozhoří láskou k němu, abychom žili v trvalém spojení s ním a mohli se radovat, až se zjeví jeho sláva. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

30. dubna

4. neděle velikonoční, cyklus A

Sk 2,14a.36-41

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštoly) a slavnostně promluvil k lidem: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“ Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obraťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha Svatého. Vždyť to zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

V dnešní perikopě ze Skutků vidíme bytostnou provázanost dvou podstatných aspektů života křesťana. Petr a společenství apoštolů prožije klíčový náboženský moment, transformativní událost, která završuje jejich proměnu v sloupy Církve. Oni se ale nenechávají strhnout k pietistickému spočinutí v opojném duchovním zážitku, dokonce ani nenechávají čas na doznění a dozrání své vnitřní proměny, které bychom mohli právem očekávat, ale hned bez prodlevy vyráží tam ven, aby radostná zvěst, která proměnila jejich život, mohla dorazit k těm tam venku, dokonce i k těm, kteří dost možná mají podíl, třeba jen tichým souhlasem, na Ježíšově smrti.

Čas od času se objevuje citát slavného německého teologa jezuity Karla Rahnera, zpravidla v této podobě: „Křesťan zítřka bude mystik, nebo vůbec nebude.“ Zní to sebevědomě a atraktivně, ale vlastně si s tím nevíme rady, k mystikům jako Jan z Kříže nebo Terezie z Lisieux vzhlížíme jako k mimořádným úkazům, než že bychom je brali coby vzory pro každého křesťana. Jako obvykle pomůže, když jdeme k pramenům. Karl Rahner totiž ve svém textu *Frömmigkeit heute und morgen* z roku 1966 ve skutečnosti říká: „Zbožný zítřka bude mystikem, někým, kdo něco zakusil, nebo nebude vůbec.“

Mystik je ten, kdo prožil, kdo prožívá svou víru jako něco živého, jako skutečný transformativní moment svého života. Kdo se setkává s Bohem reálně. Kdo dovolil Bohu, aby mu vstoupil do života. Všechny naše debaty o strukturálních změnách institucionálního rámce Církve budou

jalové a zbytečné, pokud se právě tohle nestane. Pokud nedospějeme jako společenství do stavu, aby každý prožíval svou víru jako setkání s Bohem, aby žil víru jako transformativní moment, měnící jeho život k lepšímu, hlubšímu, pravdivějšímu. A naopak, pokud přijmeme tuto výzvu, vše ostatní bude následovat, tak jak to vidíme v dnešním úryvku, totiž s nečekanou plodností a ryzostí. Prosme Pána, abychom dokázali otevřít své srdce jeho Duchu, aby v nás mohl konat Boží dílo.

Tomáš Petráček

Všemohoucí, věčný Bože, tvůj Syn, Dobrý Pastýř tvého lidu, předešel nás do tvé slávy; posiluj jeho slabé stádce, aby došlo za svým vítězným Pastýřem do nebeské radosti. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

1. května

Pondělí po 4. neděli velikonoční

Sk 11,1-18

Apoštolové a bratři v Judsku se dověděli, že i pohané přijali Boží slovo. Když pak Petr přišel do Jeruzaléma, věřící obrácení ze židovství mu dělali výčitky a říkali: „Vešel jsi k lidem neobřezaným a jedl jsi s nimi!“ Petr jim tedy začal po pořádku vykládat: „Byl jsem v městě Joppe a modlil jsem se. Tu jsem ve vytržení spatřil vidění: něco se snášelo z nebe. Podobalo se to velkému prostěradlu, které je spouštěno za čtyři cípy, a přišlo to až ke mně. Když jsem se na to důkladně podíval, spatřil jsem pozemské čtvernožce, zvěř, plazy a nebeské ptáky. Uslyšel jsem také, jak mi nějaký hlas říká: »Vzhůru, Petře, zabíjej a jez!« Já jsem odpověděl: »Ani za nic, Pane! Ještě nikdy jsem nevzal do úst nic poskvrněného nebo nečistého!« Ale ten hlas z nebe promluvil podruhé: »Co Bůh prohlásil za čisté, o tom neříkej, že je to poskvrněné!« To se stalo třikrát. Pak hned to všechno bylo zase vyzdviženo do nebe. A v tom okamžiku se zastavili tři muži u domu, kde jsme bydleli; byli ke mně posláni z Césareje.

Duch mi řekl, abych bez váhání šel s nimi. Vydalo se se mnou na cestu i těchto šest bratří. Když jsme vstoupili do domu toho muže, (který poslal ony tři posly,) vypravoval nám, jak spatřil ve svém domě stát anděla a že mu nařídil: »Pošli do Joppe a povolaj si Šimona, kterému říkají Petr. Ten tě poučí, jak dosáhneš spásy ty i celý tvůj dům.« Když jsem začal mluvit, sestoupil na ně Duch Svatý jako na začátku na nás. Tu jsem si vzpomněl na slova Páně: »Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem Svatým.« Jestliže tedy Bůh dal stejný dar jim jako nám, když jsme přijali víru v Pána Ježíše Krista, jak bych se mohl já odvážit klást Bohu překážky?« Když to vyslechli, uklidnili se. Velebili Boha a říkali: „Tedy i pohanům dal Bůh, aby se obrátili, a tak došli života.“

Petr v životní škole Ducha Svatého

Petr obhajuje svoje jednání, nejedná z moci autority, ale vše vysvětluje s trpělivostí a pochopením. A také se chce rozdělit o zkušenost s úžasným a nečekaným působením Ducha Svatého mimo okruh dosavadních křesťanů.

Z evangelií známe Petřův život, jeho nadšení i selhání. Zde vypráví o další škole, do které ho pozval Duch Svatý. Je to pro Petra nová zkušenost, dříve se mohl vždy zeptat Ježíše, a dostal jasnou odpověď. Ale jak získat Boží odpověď, když Pán není vedle mě? Jak se zeptat Ducha Svatého nebo jak mu naslouchat?

Když měl Petr v Joppe vidění, vůbec se nejednalo o nabídnutý jídelníček. To jej Pán skrze symboly učí promýšlet věci v duchu Ježíšových

postojů – vždyť přinesl spásu všem. A Petr si postupně skládá vše dohromady. Poznává, že pod vlivem Ducha nemusí být jen on, ale kdokoliv s ochotným a otevřeným srdcem. Slyší lidi kolem sebe, ale slyší i hlas Boží, učí se být vnímavý k tomu, „co říká Duch Svatý“.

Pokušení vytvořit si klub spřátelených lidí se stejnou vírou i smýšlením je vždy silné a nevyhýbá se ani nám. Snažíme se žít podle pravidel, to je dobře. Ale Duch vedl Petra, a myslím, že vede i nás (synodální cestou) k poznání, že jsme do Božího království pozváni všichni. Nevytvářejme si uzavřené party vzorných křesťanů, kteří se vůči jiným ostře vymezují a nebaví se s nimi. Ani strach, ani pohrdání ani nepřátelství nepatří mezi hodnoty, které by v nás Duch Svatý chtěl podporovat. Duch podněcuje, učí, spojuje, překvapuje. Je třeba mít otevřené srdce pro jeho cesty.

Pane, chraň nás před pokušením „zabetonovat“ se ve svém jasném a neochvějném přesvědčení vlastní pravdy, se kterým nepohne ani papež, ani moc a síla Ducha Svatého!

Karel Moravec

Bože, tvůj Syn se ponížil, aby zachránil svět a vysvobodil lidstvo z otroctví hříchu; naplň nás radostí z vykoupení a doved' nás do věčné blaženosti. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

2. května

Úterý po 4. neděli velikonoční

Sk 11,19-26

Ti, kdo se rozprchli při pronásledování, které vzniklo kvůli Štěpánovi, přišli až do Fénicie, na Kypr a do Antiochie. Boží slovo však zvěštovali jenom židům. Ale ti z nich, kteří pocházeli z Kypru a z Kyrény, přišli do Antiochie a hlásali tam radostnou zvěst o Pánu Ježíši také pohanům. Bůh jim zvláště pomáhal, takže velký počet lidí přijal víru a obrátil se k Pánu. Když se zpráva o tom dostala k sluchu církevní obce v Jeruzalémě, poslali do Antiochie Barnabáše. Přišel tam a viděl, jak Boží milost působí; zaradoval se proto a povzbuzoval všechny, aby celým srdcem zůstali Pánu věrni. Byl to výborný muž, plný Ducha Svatého a víry. Tak byl získán pro Pána velký počet lidí. Pak odcestoval do Tarsu, aby vyhledal Šavla. Když ho našel, vzal ho s sebou do Antiochie. V (této) církevní obci spolu pobýli celý rok a vyučili velké množství lidí, takže se v Antiochii ponejprv začalo učedníkům říkat „křesťané“.

Milá sestro, drahý bratře,

celým zjevením ať v Písmě svatém, v tradici nebo v učitelském úřadě církve se jako červená nit vine také téma radosti. Josef egyptský prožívá radost, když je z vězení uveden před faraóna nebo když ho faraón po správně vyložených snech činí druhým nad celou egyptskou zemí. Možná že prožíval radost už tehdy, když ho bratři vytáhli z cisterny a prodali Izmaelitům. Vždyť ho původně chtěli zabít. Jozue prožívá radost, když vstoupil do zaslíbené země a část ji dostal jako své dědictví. Prožívá ji proto, že když byl v Egyptě, byl otrokem a ani poušť nebyla místem úplně ideálním. Prožívá ji proto, že slyšel, jak Izraelité po prozkoumání země a svědectví většiny těch, kdo byli posláni, aby ji prozkoumali, provolávají k jeho usmrcení a také k usmrcení Kaleba, jenž Izraelity přesvědčuje o tom, že navzdory opevněnosti měst, velikosti místních obyvatel ji Izraelité mohou obsadit, když to Bůh bude chtít. Moabka Rút prožívá radost poté, kdy vstupuje do zaslíbené země se svou tchyní Noemi a nalézá svého obhájce a předtím dostatek potravy pro sebe i svou tchyni. Aniž si to může uvědomit, stává se tak v přímé linii pramatkou našeho Pána Ježíše Krista, jehož zmrtvýchvstání slavíme. Ani ve svých ani v náboženských dějinách se nesetkáváme pouze s radostí výše popsanou. Setkáváme se skrytou radostí faraona, který našel levnou pracovní sílu k budování zásobovacích měst Pithom a Rameses. Bezpochyby prožívali radost také vojáci a král Nabuchodonozor, když dobyli Jeruzalém apod. Ony radosti jsou jiné, než radost Josefova, Jozuova a Rútiny. Především proto, že jsou

časově kratší. Faraon umírá několik dnů poté, co propustil Izraelity z Egypta v Rákosovém moři. Prorok Izaiáš vyčítá národům, že trestali vyvolený národ příliš krutě a sesílá na ně trest. Proč je rozdíl mezi radostí a radostí? V první skupině případů jsou přítomny okolnosti, které lze souhrnně označit slovem kříž. V druhé skupině případů jsou okolnosti, které lze souhrnně nazvat zpupností. Zatímco v slově kříž je přítomno nejenom něco těžkého, nepříjemného a z lidského hlediska také hubičího, tak ve slově zpupnost je přítomna povýšenost, hrubost, ale také krátké časové trvání radosti.

Obojí se pěkně ukazuje v dnešním biblickém čtení. Zatímco se evangelijní zvěst šíří, a to nejen vně, ale i uvnitř lidí – viz Barnabáš, který se raduje z působení milosti, tak odpůrci se stávají stále méně úspěšnými navzdory tomu, že mají ve svých službách náboženskou a politickou moc. Z biblického textu vyrůstá nejenom radost z toho, že Boží slovo spoutáno není, ale také otázka, proč to Pán Bůh neudělá snadněji. Proč to nejde bez kříže. Ještě bychom skousli nějak Ježíšův kříž. Můj patron sv. Petr s tím měl problémy. Říká Ježíšovi, když mluví o kříži: Pane, to se ti nesmí stát. Co mu na to odpovídá Pán Ježíš víme, a když ne, tak odpověď najdeme v šestnácté kapitole Matoušova evangelia. Proč kříž? Apoštol Pavel říká, že nehlásá evangelium nějakou slovní moudrostí, aby kříž nepozbyl přitažlivosti. Je to právě kříž, kterým se ukazuje Boží moc a moudrost, který zprostředkovává radost a spásu. Toto všechno je skryto v úryvku ze Skutků apoštolů.

Chci Ti, milá sestro a bratře, zvěstovat radost z toho, že i v dnešní době Tě Pán nalezne a dá Ti své Slovo přinášející trvalé hodnoty. A to navzdory různým křížům, které musíš nést. Například

nepřítomnost kněze ve farnosti, kdy Ti je znesnadněn přístup ke koncentrovanému Božímu Slovu skrytému pod způsoby chleba a vína, nebo v jiných svátostech, nebo v nemožnosti svou víru probírat s někým křesťansky blízkým, nebo v kříži nespokojenosti s kvalitami těch, které povolal za své učedníky, v kříži názorových rozdílů a roztržitosti uvnitř naší katolické církve. Přeji Ti, milá sestro a bratře, abys nechtěl kříž ze svého života odstranit, ale přijmout. Tak nás k tomu vybízí Zmrtvýchvstalý. On je zároveň tím, kdo nám dává sílu k nesení kříže i k plné radosti. Neboť bez Něho nemůžeme nic.

Požehnané Velikonoce přeje

Petr Tobek

Všemohoucí Bože, ty nám dopřáváš oslavovat Kristovo vítězství nad hříchem a smrtí; otevři naše srdce, ať se dovedeme radovat, že jsme vykoupeni. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

3. května

Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů

1 Kor 15,1-8

Chci vám, bratři, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se jí držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo. Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče.

Moderní svět nám neustále slibuje nové silnice a dálnice, dohadujeme se o výstavbě cyklostezek či nejbezpečnějších chodníků, jsme netrpěliví, když se jejich realizace zpožďuje. Nepodobáme se ale někdy v tom shonu a spěchu člověku, který na poslední chvíli přijede na nástupiště pozdě, naskočí do vlaku, je šťastný, že to stihl včas a teprve za chvíli se začne divit, kam ten vlak vlastně jede? Kudy vede cesta mého života? Jakou cestu si zvolím?

„Já jsem ta cesta, pravda i život.“ Pokud si uvědomíme, že naší cestou by měl být živý Kristus, měli bychom se asi více zajímat o to, jaký On je. Zdali této cestě důvěřujeme, zdali jsme s ním v kontaktu.

Svatý Filip a Jakub – patroni dnešního dne – se odvážili slyšet volání a následovat Krista. Přestože to byli prostí lidé, s balastem svých slabostí a hříchů, pochybností a omezení dokázali všechno opustit a přidat se na Ježíšovu cestu. „Viděli“ Ježíše nejen učit a dělat zázraky, ale také trpět na kříži, byli také svědky zmrtvýchvstání. Takové setkání nemohlo zůstat beze stopy! Víme, že to je učinilo neochvějnými a rozhodnými ve své víře.

Svatý Jakub byl prvním jeruzalémským biskupem, který zemřel mučednickou smrtí kolem roku 62 a svatý Filip podle tradice zemřel na území dnešního Turecka.

Naše cesta asi nebude cesta mučednictví jako v případě apoštolů, ale určitě by to měla být cesta následování Krista. Ostatně i my při každém slavení eucharistie neustále prožíváme společenství

s Ježíšem. Nasloucháme Jeho Slovu, sytíme se Jeho Tělem ve společenství Církve.

Budme Bohu vděční, že známe Ježíše Krista, tuto jedinou cestu, pravdu a život a skrze něho jediného a pravého Boha. Jen tak nebude z naší cesty životem nějaké bloudění, chaos, ale povede nás ke spáse.

Svatí Filipe a Jakube, přimlouvejte se za nás, abychom nikdy nesešli z cesty pravdy a života!

Wiesław Rafał Kalemba

Radujeme se, Bože, z výroční oslavy svatých apoštolů Filipa a Jakuba a prosíme tě: dej nám na jejich přímlovu, ať máme jako oni podíl na utrpení a vzkříšení tvého Syna, abychom také dosáhli blaženého patření na tvou tvář. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

4. května

Čtvrtek po 4. neděli velikonoční

Sk 13,13-25

Pavlova družina odplula lodí z Pafu a přišla do Perge v Pamfýlii. Ale Jan se od nich odloučil a vrátil se do Jeruzaléma. Oni však šli z Perge dál a dostali se do Antiochie v Pisídii. Tam šli v sobotu do synagogy a posadili se. Když bylo skončeno čtení ze Zákona a Proroků, poslali k nim představení synagogy se vzkazem: „Bratři, můžete-li něco říci lidu pro povzbuzení, ujměte se slova!“ Pavel tedy vstal, pokynul rukou a začal mluvit: „Izraelité i vy, kteří se bojíte Boha, poslyšte! Bůh tohoto izraelského lidu si vyvolil naše praotce a učinil z onoho lidu za jeho pobytu v cizině, v Egyptě, velký národ. Od tamtud je pak mocným zásahem vyvedl a během asi čtyřiceti let se o ně na poušti s láskou staral. Potom vyhubil sedm národů v kananejské zemi a dal jim ji do vlastnictví, a to trvalo kolem čtyřista padesáti let. Potom jim dal soudce až do proroka Samuela. Když pak žádali o krále, dal jim Bůh na čtyřicet let Kišova syna Saula z Benjamínova kmene. Ale pak ho odstranil a povznesl za jejich

krále Davida, o němž vydal (pochvalné) svědectví: »Nalezl jsem Davida, Jesseova syna. Je to muž podle mého srdce. Ten vyplní všechno, co budu chtít.« Z jeho potomstva Bůh podle zaslíbení vyvedl Izraeli jako spasitele Ježíše. Před jeho příchodem hlásal Jan všemu izraelskému lidu křest obrácení. Když Jan svůj úkol končil, říkal: »Já nejsem ten, za koho mě pokládáte. Ale po mně přijde ten, kterému nejsem hoden zout opánky z nohou.«

Slova povzbuzení

Ke zpovědi přišla zbožná paní. Vyznala se z drobných prohřešků a pan farář jí řekl pár slov na povzbuzení a už chtěl dát rozhřešení, když tu ho paní přerušila: „Pane faráři, řekněte mi ještě něco hezkého.“ Pan farář tedy přidal ještě pár duchovních myšlenek a opět se chystal zvednout ruku. „Pane faráři, prosím ještě něco na povzbuzení.“ Nechtěl být neochotný, ale přeci se zeptal: „Paní, už jsem toho řekl docela dost, proč chcete slyšet ještě další duchovní myšlenky?“ „Pane faráři, když z vás tak hezky voní kafe...“

Pavel a Barnabáš dorazili na své apoštolské cestě do Pisidské Antiochie a tam je v sobotu v synagoze vybídli starší: „Bratři, máte-li slovo povzbuzení, promluvte k lidu.“ Byla to pokorná prosba těch, kteří jinak museli každou sobotu kázat lidem. Jejich slova byla uznáním, že hosté mohou přinést novou svěžest Božího ducha. Nejen věřící, ale i každý farář potřebuje povzbudit Božím slovem.

Povzbuzení se dostávalo všem Božím přátelům, o nichž čteme v Písmu svatém, např. váhajícímu Mojžíšovi u hořícího keře říká Bůh: „Já budu s tebou!“ (Ex 3,12). Hojně povzbuzoval své učedníky Pán Ježíš. Často jim říkal: Nebojte se! Ať už to bylo při Jeho chůzi po jezeře (Mt 14, 22-33), při Jeho promluvách o oddanosti do Boží vůle („Ani vlas vám nepadne z hlavy bez vědomí nebeského Otce“ Lk 12,7). Kupodivu musel své učedníky povzbudit i při setkání po Vzkříšení, protože se ho báli. Nechal si přinést jídlo, aby viděli, že není duch. Při rozloučení na hoře pak zdůrazňuje: „Já jsem s vámi po všechny dny...“ (Mt 28,20). Nemusíme být zrovna strašpytlové, ale přeci jen nás děsí jak hrůza opravdového zla, tak obrovská moc a síla Boží. On nás však nechce děsit, ale s námi žít, proto nás povzbuzuje.

Kázání a promluvy jsou denním chlebem všech farářů a kazatelů všech Církví. Že to není vůbec snadné ví každý, kdo někdy musel promluvit před lidmi. Jenže u kázání neboli homilie nejde jen o lidskou promluvu. Má to být slovo Boží, a tak se kazatel během příprav i samotného promlouvání musí intenzivně spojovat s Pánem a prosit o Ducha Svatého, aby On mohl mluvit.

Jako jáhen v Českých Budějovicích jsem začínal s pravidelným kázáním Božímu lidu. Příprava zabrala hodně času a sil, to ano. Po jedné mši mě zastavil nějaký mladík a říká mi: „Já ti moc děkuji za tvoje kázání, tohle a tohle bylo přesně pro mě.“ Podivil jsem se, protože jsem nevěděl, že bych takové věci říkal. Kdoví? Pán si použije, co má, a působí, jak chce sám. Na kazateli je, aby se pečlivě a svědomitě připravoval, i když už na daný text kázal mnohokrát. Boží slovo je živé, my se měníme, kněz i farníci, takže v jiné situaci nás tentýž text může oslovit úplně jinak.

V jedné promluvě P. Vojtěcha Kodeta jsem kdysi zaslechl cenný návod, jak je třeba poslouchat kázání. Vzpomínal na nějakou církevní slavnost, kde hlavním celebrantem i kazatelem byl některý pan biskup. Mluvil prý dlouho a nezajímavě. Otec Vojtěch se přiznával, že byl v pokušení pana biskupa začít v duchu posuzovat, jak nemožně káže. Jenže dostal nápad: co kdyby se za něj začal modlit? Zahájil tedy intenzivní vzývání Ducha Svatého zaměřené na přítomného kazatele, a co se nestalo: kázání začínalo mít hlavu a patu a „ke konci už to byl kulomet myšlenek“. Modlit se za kazatele má své účinky. Díky společné prosbě lidu posílá svého Ducha, takže nejen věřící jsou otevření Božímu slovu a kazatel to vnímá, ale hlavně je to Pán, který nás povzbuzuje. Moc to potřebujeme!

Ondřej Matula

Bože, ty ve své nevýslovné lásce pozvedáš člověka vykoupením k vyšší důstojnosti, než jakous mu dal při stvoření; shlédni na všechny, které jsi vnitřně obnovil křestním znovuzrozením, a uchovávej v nich dary své milosti a svého požehnání. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

5. května

Pátek po 4. neděli velikonoční

Sk 13,26-33

Když přišel Pavel do Antiochie Pisidské, mluvil v synagoze: „Bratři, kteří pocházíte z Abraháмова rodu, i vy, kdo se bojíte Boha! Nám bylo posláno slovo o té spáse. Obyvatelé Jeruzaléma a jejich přední mužové však nepoznali, kdo (Ježíš) je. A když ho odsoudili, vyplnili tím jen to, co říkali proroci – jak se to předcítá každou sobotu. Ačkoli na něm nenašli nic, zač by zasluhoval smrt, žádali od Piláta, aby ho dal popravit. Když dokonali všechno, co bylo o něm psáno, sňali ho z kříže a položili do hrobu. Ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých. On se pak po mnoho dní zjevoval těm, kdo zároveň s ním přišli z Galileje do Jeruzaléma; ti jsou nyní před lidem jeho svědky. A my vám hlásáme radostnou zvěst, že ta zaslíbení, která Bůh dal našim otcům, vyplnil na jejich dětech, na nás, když vzkřísil Ježíše. Tak je i psáno v druhém žalmu: »Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil.«“

Dlouhou dobu mě fascinuje Pavlovo evangelijní nasazení v Malé Asii v protikladu se současnou tolik odlišnou kulturou, která na těch místech nyní je, a kladl jsem si otázku, jak se to mohlo stát, že tak úžasné dílo bylo jinou kulturou obyvatel změněno. Obdivoval jsem Pavlovu nezlomnou odvalu znovu vstát, nedbat ran po kamenování v Lystře a znovu jít hlásat Krista, i když se některým posluchačům zdálo, že je to zrovna nevhod. Sám Pavel připomínal, že to nebyl on sám, ale milost Boží s ním pracovala a jej vedla. Skutky ukazují některá Pavlova kázání a pochopení dějin spásy a pokusy předat nejstručnějším způsobem a logicky dobře sestaveným systémem poselství evangelia. Lze vidět, jak to u mnoha posluchačů kázání vzbuzuje obdiv a nadšení a otevření očí a že téměř vždy zůstává stát opodál skupina uražených závistivců z řad židů, kteří nejsou schopni poselství spásy přijmout, tak jako u Krista obecně: vzrůstá počet těch, kteří jej přijímají a zároveň roste počet těch, kteří jej odmítají nebo nenávidí. A tuto reakci lze vidět i v dnešním úryvku čtení ze Skutků: Pavel pokračuje v řeči na povzbuzení, ke které je vybídnut představeným synagogy: jeho slova se dotýkají všech shromážděných, narážejí na podstatu jejich víry a posouvají k naději, kterou přinesl Zmrtvýchvstalý Kristus. Jde o novou naději a nový obzor, jímž Bůh vždy překvapí člověka a dá řešení neřešitelných situací. Pavlova řeč proniká až do srdce člověka a ukazuje, zda je pokorné a otevřené přijmout poselství spásy – často vstřícnější jsou pohané.

V posledních měsících víc prožívám vědomí, že

následováním Krista, být jeho učedníkem, se na nás naplňují Izaiášova proroctví o světle pohanům i o Božím služebníkovi. Člověk je stále předmětem Boží lásky, zatímco žijeme v nějakém čase a vždy někam směřujeme a vždy jdeme po nějaké cestě a máme dost milostí k tomu jít po té cestě, kterou je Kristus.

Tomáš Kvasnička

Bože, od tebe máme svou svobodu i spásu, a tvůj Syn nás svou krví vykoupil z otroctví hříchu a smrti; vyslyš naše prosby a udržuj v nás život, který nám dáváš, abychom ve spojení s tebou nacházeli trvalou jistotu a bezpečí. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

6. května

Sobota po 4. neděli velikonoční

Sk 13,44-52

Následující sobotu se sešlo takřka celé město, aby si poslechlo Boží slovo. Když však židé viděli takové množství, naplnilo je to žárlivostí, odporovali Pavlovi, když mluvil, a vedli rouhavé řeči. Tu Pavel i Barnabáš jim řekli otevřeně: „Vám nejprve se mělo hlásat Boží slovo. Ale proto, že ho od sebe odmítáte, a tak sami sebe odsuzujete ke ztrátě věčného života, obracíme se k pohanům. Neboť tak nám to nařídil Pán: »Určil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spásou až na konec země.«“ Když to uslyšeli pohané, radovali se a velebili slovo Páně. A přijali víru všichni, kdo byli určeni k věčnému životu. Tak se slovo Páně šířilo po celé té krajině. Židé však poštváli zbožné ženy z vyšších vrstev a přední muže města, vyvolali proti Pavlovi a Barnabášovi pronásledování a vyhnali je ze svého území. Oni si (na svědectví proti nim) setřásli prach z nohou a odešli do Ikónia. Učedníci však byli plní radosti a Ducha Svatého.

Pro nás je to neuvěřitelné, nepochopitelné! Celé město, všichni obyvatelé Antiochie Pisidské chtějí slyšet radostnou zvěst – evangelium Ježíše Krista. Zázrak a přání každého kněze.

Sobota sedmý židovský den, završení Božího díla, protože šest dnů Bůh tvořil a sedmý odpočíval. Proto celé město chce chválit Pána. Proto přicházejí do synagogy, protože byli židé osloveni Božím slovem, které jim zvěštovali Pavel a Barnabáš. Autor Skutků apoštolů Lukáš poukazuje na to, že Boží slovo je určeno všem lidem, celému městu. Proto vzkříšený Pán chce přijít ke všem lidem. Lidé přicházejí do městské synagogy, aby slyšeli o Kristu, Mesiáši. Dokonce pozorně naslouchali. Někteří uvěřili, zatímco jiní šli za nimi, aby si nechali všechno podrobněji vysvětlit. Několika předním Židům se však podařilo obrátit proti apoštolům mnoho lidí. Proč se však někteří židé nechali unést žárlivostí? Jednoduše měli uzavřené srdce a nedokázali se otevřít Duchu Svatému. Nepřijali Krista – Mesiáše, který přišel, aby nás zachránil. A místo otevření se Božímu duchu, tak apoštoly očerňují a pomlouvají. Jak snadné je od odpůrců, strhnout masu zbožných žen z vyšších vrstev a předních mužů a vyvolat pronásledování Pavla a Barnabáše a ostatních spolupracovníků!

V čem můžeme být povzbuzení? Že apoštolové plní Ducha Svatého a radostné zvěsti to nevzdali a šli s nadšením hlásat radostnou zvěst pohanům. Pronásledování naplňuje jejich srdce a ujišťuje je, že krácejí správným směrem s Ježíšem. Boží království se nezastavilo. Boží království je teď

a tady ve společenství věřících, které je znakem Pánovy přítomnosti a radosti. Modlíci se Církev exploduje radostí ze vzkříšeného Pána. Prožívat radost z evangelia, z víry je znamením Boží přítomnosti. Bůh v nás působí, a to je záruka, že kráčíme správným směrem. A radostí nakazili apoštolové i pohany, nebojme se nakazit radostí i své nejbližší, vždyť je máme rádi. Přijímejme s vděčností všechny Jeho dary, a ještě více se otevřeme jeho oživujícímu slovu. Vždyť být plný radosti, pokoje a Ducha Svatého je přáním každého věřícího a zvláště Tebe, který čteš tato slova.

Pavol Sandánus

Všemohoucí, věčný Bože, dej, ať stále více prožíváme velikonoční tajemství naší spásy: obnovil jsi nás svátostí křtu, pomáhej nám, aby v nás tvá milost přinášela hojné plody a abychom dosáhli radostí věčného života. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

7. května

5. neděle velikonoční, cyklus A

Sk 6,1-7

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté projevovat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct (apoštolů) proto svolalo (veškeré) množství učedníků a řekli: „Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova.“ Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha Svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Postavili je před apoštoly a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechlo a přijalo víru.

Skutky apoštolů jsou svědectvím o tom, jak Duch Svatý slíbený, seslaný a přijatý působí v Církvi. Jako u rostliny míza dává vyrůst ratolestem, květům a plodům v bohatost a krásu, tak Duch Boží dává společenství věřících vyrůstat do nových forem. Duch Svatý vede a buduje Církev, také vytváří pestrost služeb. Vnitřní působení dostává vnější podobu, chcete-li strukturu. Evangelium a jeho žití vyžaduje hledání nových forem. Dnešní úryvek ze Skutků se tradičně chápe jako ustanovení prvních jáhnů. Jáhni jsou po boku apoštolů a jejich nástupců, aby sloužili v Církvi. Raná apoštolská tradice je řadí vedle kněží. Někdy se mluví o tom, že každý biskup má dvě ruce, kněze a jáhny. Zastávají různé služby, především pečují o chudé. S rostoucí hierarchizací Církve se jáhenská služba však stává pouhou přestupní stanicí ke kněžství. Teprve poslední všeobecný koncil obnovuje jáhenství jako samostatný stupeň svěcení a rozhoduje, že tuto službu mohou přijmout i ženatí muži. Otvírá se tak nový obzor v životě Církve. Kandidáti diakonátu nejsou svěceni ke kněžství, nýbrž ke službě, a ta je zpravidla trojího typu. Jáhen se totiž může věnovat charitě, vyučování a kázání a také liturgické službě. Jeho záběr je široký a může být i velmi specifický. Přijal svátostnou milost, aby svým životem a službou posvěcoval celé oblasti rodinného, církevního, společenského i profesního života. Mezi jáhny jsou dnes lékaři, učitelé, pracovníci charit i ti, kdo slouží ve farnostech. Při liturgii buď přisluhují kněžím, nebo slouží samostatně. Vedou bohoslužbu slova s kázáním, donášejí svaté přijímání nemocným,

křtí, oddávají nebo vedou rozloučení se zesnulými. Neslouží však mši, nezpovídají, ani neudělují svátost nemocných.

Knihy Skutků na více místech ukazuje, jak je důležitá spolupráce a sdílení služby evangeliu. Osobně jsem velmi rád za zkušenost spolupráce s jáhnem. V předešlé i současné farnosti jsem měl a mám jáhna po boku. Nejprve jsem nevěděl, jak „nám to spolu půjde“, dnes však jsem rád za tu zkušenost. Je pro mě velkým darem. Můžeme dnes prosit, abychom se v Církvi všichni nechali vést Duchem Svatým k bohatosti i různosti služeb a ke spolupráci. Ať se nám vyhne duch rozdělení, žárlivosti a rivality, neboť ten nevede k životu.

Jiří Heblt

Bože, tys nám poslal Vykupitele a přijímáš nás za své syny; pohlédni na nás s otcovskou láskou a dej, aby všichni, kdo věří v Krista, dosáhli pravé svobody a věčného dědictví. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

8. května

Pondělí po 5. neděli velikonoční

Sk 14,5-18

Když (Pavel a Barnabáš) zpozorovali, že se (v Ikóniu) pohané a židé se svými předními muži už strojí k tomu, aby je ztýrali a kamenovali, utekli do lykaonských měst Lystry a Derbe a do jejich okolí a tam hlásali radostnou zvěst. V Lystře žil jeden muž nemocný na nohy. Mohl jen sedět, protože byl od narození chromý a nikdy nechodil. Ten slyšel Pavla kázat. Pavel se na něj zahleděl a viděl u něho víru, že může být uzdraven. Proto zavolal silným hlasem: „Postav se zpříma na nohy!“ A chromý vyskočil a chodil. Když zástup lidí uviděl, co Pavel udělal, začal lykaonsky křičet: „Sestoupili k nám bohové v lidské podobě!“ A Barnabášovi říkali Zeus, Pavlovi Hermes, protože hlavně on mluvil. Kněz od Diova chrámu z předměstí dal k bráně přivést ověnčené býky a chtěl s lidmi obětovat. Jakmile o tom apoštolové Barnabáš a Pavel uslyšeli, roztrhli si šaty, vběhli mezi zástup a volali: „Lidi, co to děláte! I my jsme přece jenom slabí lidé jako vy! My vám jen neseme radostnou

zvěst, že se máte odvrátit od těchto nicotných model k Bohu živému. On učinil nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich. V minulosti sice nechával všechny národy, aby si žily po svém, třebaže se nepoznán projevoval tím, jak prokazoval dobro: z nebe vám dával déšť a úrodné časy, jídla dosyta a plno radosti do srdce.“ Jen stěží zadrželi těmito slovy ten zástup lidí, aby jim neobětoval.

„Lidi, co to děláte! I my jsme přece jenom slabí lidé jako vy! My vám jen neseme radostnou zvěst, že se máte odvrátit od těchto nicotných model k Bohu živému.“

Bůh je živý. Bůh je život. „A tento život se zjevil, a my jsme ho viděli, život věčný, který byl u Otce a zjevil se nám.“ (1 Jan 1,2).

Živý Bůh, život z Boha, je podstatou hlásání evangelia, radostné zvěsti ode dne Letnic, až po příchod Pána Ježíše Krista v plnosti času.

Nikdo a nic nemohlo apoštolům zabránit v šíření radostné zvěsti. Ani nepřátelství, ani útoky, ani nezájem...

Uzdravení chromého od narození bylo sice vnímáno jako zázrak, nevedlo však primárně k obrácení, tedy k přijetí radostné Boží zprávy o Ježíši, Božím Synu. Kdyby Pavel a Barnabáš nebyli plni Ducha Svatého, jeho světla, moci a veškerého poučení, je možné, že by se nechali strhnout k modloslužbě. Přijetím ovací a oběti by stáhli veškerou pozornost na sebe.

Ale apoštol Pavel i Barnabáš byli plni Ducha Svatého, kterého dostali od Otce a Syna, a to jako první dar pro ty, kdo uvěřili (IV. anafora).

Přítomnost třetí Božské Osoby je osvobodila a uchránila od jinak všeobecné lidské potřeby zazářit, být obdivován, oslavován, stát se středem pozornosti.

Není nutné být odkázán na zoufalství modloslužby, ale je nanejvýš potřebné prožívat radost, pokoj a svobodu těch, které Bůh miluje a respektuje, ke kterým přichází s pokorou a jistým ostychem, těch, kdo přijali Slovo, a proto přebývají tady a teď se Synem i Otcem, protože: „přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“

Je to stálá a radostná výzva i pozvání, adresované nejprve nám samotným: odvrátit se od nicotných model k Bohu živému.

„Ale Přímluvce, Duch Svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás NAUČÍ všemu a PŘIPO-
MENE vám všechno ostatní, co jsem vám ŘEKL
já.“ (Jan 14,26).

Jan Novotný

Bože, ty vedeš úsilí věřících k společnému cíli; uč nás milovat, co přikazuješ, a toužit po tom, co slibuješ, aby uprostřed proměn tohoto světa naše srdce pevně přilnulo k tomu, v čem je pravá radost. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

9. května

Úterý po 5. neděli velikonoční

Sk 14,19-28

Do Lystry přišli židé z Antiochie a z Ikónia, přemluvili dav a začali Pavla kamenovat. Pak ho vyvlekli ven z města, protože mysleli, že už je mrtvý. Když ho však učedníci obstoupili, vstal a šel zase do města. Ale na druhý den odešel s Barnabášem do Derbe. Také v tomto městě hlásali radostnou zvěst a získali mnoho učedníků. Potom se vrátili do Lystry, Ikónia a do Antiochie. Utvrzovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme. V jednotlivých církevních obcích jim po modlitbě a postu ustanovili starší a poručili je Pánu, v kterého uvěřili. Potom prošli Pisídií a Pamfýlií a hlásali slovo Páně v Perge. Pak odešli do Atálie. Odtamtud odpluli lodí do Antiochie, kde byli kdysi doporučení milosti Boží k dílu, které teď ukončili. Když tam přišli, svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům. A zůstali pak s (tamějšími) učedníky delší čas.

Prožíváme svůj život na této zemi a provázejí nás radosti i bolesti, úspěchy i nezdary. Velikonoční doba je pro nás příležitostí uvědomit si, kdo je vítězem nad smrtí, upevnit svůj vztah ke Kristu, k Bohu. Tento vztah se má projevovat v celém našem životě, v životních postojích, cílech i v prostředcích, které k jejich dosažení používáme. Svět, ve kterém žijeme, často zdůrazňuje jen okamžitý prospěch. V dnešním úryvku ze Skutků apoštolů slyšíme o kamenování apoštola Pavla v Lystře. Sotva unikl smrti, a po nedlouhé době se vrací zpět, aby utvrzoval tamější učedníky, aby byli ve víře vytrvalí. Nešlo mu jen o osobní prospěch, o naplňování svých plánů, nerezignoval, nehledal výmluvy, proč to nemá smysl, že je to nebezpečné. Tak, jak to často dokážeme my. Být Kristovým učedníkem chápal Pavel i ostatní první křesťané jako veliké Boží vyvolení a obdarování, hlásat evangelium přijímali jako úkol od Boha a těžkosti, nepřátelství nebo přímo utrpení přijímali jako příležitost, jak dosvědčit opravdovost svého vztahu ke Kristu. Když se díváme na život první generace křesťanů, můžeme obdivovat jejich nadšení. Ale nestačí jen obdivovat, můžeme a máme se z jejich života učit a jejich příklad následovat. Jsme pozváni, abychom pokračovali v jejich cestě. Ptejme se, kde čerpali sílu k takovému životu, kde brali odvahu k takové cestě?

V evangeliu slyšíme: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám.“ Nejsme sami. Tvoříme společenství bratří a sester, ale především je s námi Kristus. Velikonoční doba zanedlouho vyvrcholí slavností Seslání Ducha Svatého. To

není jen připomínka na dávnou událost. Duch Svatý chce působit i v nás a skrze nás v dnešním světě, tak jako působil skrze apoštoly, skrze Pavla a jeho spolupracovníky, skrze svaté v celých dějinách Církve. Dávejme mu i my prostor ve svém životě.

Hroznata Pavel Adamec

Bože, tys dovršil Kristovým vzkříšením dílo našeho vykoupení; posiluj naši víru a naději, abychom plni důvěry očekávali splnění tvých zaslíbení. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

10. května

Středa po 5. neděli velikonoční

Sk 15,1-6

Někteří lidé přišli z Judska (do Antiochie) a poučovali bratry: „Nedáte-li se podle mojžíšského zvyku obřezat, nemůžete dojít spásy.“ Pavel a Barnabáš se však s nimi dostali do hádky a úporně se s nimi o to přeli. Bylo proto rozhodnuto, aby se kvůli této sporné otázce Pavel, Barnabáš a někteří z nich odebrali k apoštolům a starším do Jeruzaléma. Církevní obec je tedy vypravila na cestu. Šli přes Fénicii a Samařsko a obšírně vykládali o tom, jak se pohané obracejí, a tím působili všem bratřím velikou radost. Když přišli do Jeruzaléma, byli přijati od církevní obce, apoštolů a starších. Vypravovali jim, co všechno Bůh jejich prostřednictvím vykonal. Ale někteří z těch, kdo přešli k víře z farizejské strany, zasáhli a říkali: „Pohané musí přijmout obřízku a je třeba jim nařídít, aby zachovávali Mojžíšův Zákon.“ Sešli se tedy apoštolové a starší, aby tu věc uvážili.

1. „Nemůžete dojít spásy.“

Pro první církevní společenství se jednalo o důležitou otázku: úplně první křesťané pocházeli ze židovství – a žili podle židovských tradic, ke kterým patřilo zachovávání Zákona a obřizka. Díky hlásání evangelia a jeho přijetí ze strany pohanů se církevní společenství rozrostlo. Přineslo to s sebou také obtíž: někteří křesťané ze židovství chtěli tyto tradice vnutit i těm, kterým tyto tradice byli cizí.

Jejich omyl spočíval v tom, že nepřijímali, že druzí jsou jiní. Je to však sám Duch Svatý, který vytváří jednotu v různosti. Každý může být v těle Církve sám sebou a jako takový je potřebný a obohacením pro celek. Podobně tomu je ve vztazích mezi částmi lidského těla. Přijímat tuto různost s sebou také nese to, že nevyžadujeme, aby se druzí přizpůsobili naší cestě a našemu stylu.

Tvrdá slova těch, kdo říkají: „musíte... jinak nemůžete dojít spásy“, se nakonec obracejí proti nim. Ježíš zemřel z lásky. Jsme pozváni milovat tak, jak miloval on. Jedině bez lásky nemůžeme dojít spásy.

2. „Vypravovali jim, co všechno Bůh jejich prostřednictvím vykonal.“

Bůh jedná v nás a také naším prostřednictvím. Nemůžeme si připisovat žádnou zásluhu na takovém Božím jednání. Můžeme se radovat a žasnout nad tím, že i přes naši hříšnost a nedokonalost Bůh oslovuje druhé lidi a přináší jim spásu.

My kněží si to asi nejvíc uvědomujeme při slavení svátosti smíření: neodpouštíme hříchy my, ale

Bůh – skrze nás, kteří jsme nástroji jeho milosrdenství. Také při hlásání Božího Slova dáváme prostor Duchu Svatému, aby promlouval skrze nás. Je toho opravdu hodně, co Bůh naším prostřednictvím koná.

Uvědomuji si, že při kněžských setkáních, když si povídáme o našich farnostech, nemluvíme tolik o opravách kostelů a o finanční situaci. Spíše mluvíme o lidech, kteří do našich farností patří, a sdílíme radost právě z toho Božího působení. A vždy jsme znovu překvapováni, čeho všeho můžeme být svědky.

Filip Janák

Bože, ty miluješ nevinnost a znovu ji dáváš těm, kdo se k tobě kajícím navracejí; obrať k sobě naše srdce, a když jsi nás vysvobodil z temnot nevěry, dej, ať nikdy neopustíme světlo tvé pravdy. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

11. května

Čtvrtek po 5. neděli velikonoční

Sk 15,7-21

Když se (o obřízce na sněmu) dlouho tak a onak rokovalo, vstal Petr a promluvil k (apoštolům a starším): „Jak víte, bratři, Bůh už dávno mezi vámi rozhodl, aby pohané uslyšeli slovo evangelia z mých úst, a tak aby přišli k víře. A Bůh, který zná srdce, dosvědčil jim (svou přízeň) tím, že jim udělil Ducha Svatého právě tak jako nám. Nedělal tedy žádný rozdíl mezi námi a mezi nimi, když jim vírou očistil srdce. Nuže, proč nyní pokoušíte Boha tím, že učedníkům navlékáte chomout, který nedovedli snést ani naši otcové, ani my? Vždyť jsme přesvědčeni, že spásy docházíme milostí Pána Ježíše my stejně jako oni.“ Celé shromáždění mlčelo a poslouchalo Barnabáše a Pavla, když podrobně vypravovali, jak veliká znamení a divy vykonal Bůh jejich prostřednictvím mezi pohany. Když přestali mluvit, ujal se slova Jakub: „Bratři, poslyšte mě! Šimon vypravoval, jak Bůh udělal první krok, když si chtěl z pohanů získat lid pro sebe. S tím souhlasí slova proroků. Je totiž psáno:

»Potom znovu postavím rozpadlou Davidovu chýši, z trosk ji zase vystavím a do výše vyženu, aby i ostatní lidé hledali Pána, a všechny národy, které nesou jméno po mně. Tak praví Pán, který to vykoná. Je to rozhodnuto od věčnosti.« Proto já soudím toto: Nenakládejme pohanům, kteří se obracejí k Bohu, žádná zbytečná břemena. Jenom jim písemně nařídíme, aby se vyvarovali všeho, co je poskvrněno modlářstvím, (dále) smilstva, masa z udušených zvířat a požívání krve. Neboť Mojžíš má od dávných časů po městech své kazatele v synagogách, kde se předčítá každou sobotu.«

První a největší přikázání začíná slovem „slyš“, naslouchej Izraeli. Pán, náš Bůh, je jediný Pán... Na to často v našem křesťanském životě zapomínáme. V modlitbách mluvíme k Pánu Bohu, mluvíme i k lidem o Pánu Bohu, ale jak a kolik nasloucháme? Předpokladem naslouchání je ztišení. Musím ztišit své myšlenky, touhy, představy, zapomenout na sebe a být tu pro něj. Pro Boha i pro člověka. Jedna socha sv. Leopolda Mandiče, patrona zpovědníků, ukazuje sv. Leopolda sedícího a naslouchajícího – obě dlaně má přiložené k uším – aby je jakoby zvětšil. Jedním uchem naslouchá Bohu a druhým člověku, kterého zpovídá. Když sloužím lidem ve svátosti smíření, častěji vzpomenu na tento obraz a prosím i sv. Leopolda o přímluvu. Aby mně učil naslouchat současně Duchu Svatému i lidem. A pak říkat lidem, co chce Duch Svatý, abych řekl. Modlím se, aby toho, co je pouze z mé hlavy, bylo co nejméně. Nejlepší místo a způsob, jak nás Pán učí naslouchat, je ztišení

se před Nejsvětější Eucharistií a ztišení se s Jeho slovem. „To je Pán“ (Jan 21,7). On je Pravda. Tam se ho učíme milovat. Láska k pravdě je láska k Pánu Ježíši Kristu. „Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí“ (Jan 8,32). I v dnešní těžké době je pro nás láska k Boží pravdě zachraňující. (2 Sol 2,10) Síla bludu a lži je dnes ve světě obrovská. Všimněme si, jak řešili spornou otázku na prvním jeruzalémském koncilu. Nejdříve nastalo velké dohadování. Pak vstal Petr a vypráví o své zkušenosti s Duchem Svätým. Vše shrne do jedné věty: „věříme, že jsme zachráněni milostí Pána Ježíše stejně jako oni“. To pak mnohokrát opakuje sv. Pavel: „milostí jste spaseni“. Pak celé shromáždění utichlo. Naslouchali zkušenosti Barnabáše a Pavla. Když umlkli, řekl Jakub... Jakub, který podle vyprávění Euzébia z Cézareje, nosil na kolenou kousek velbloudí kůže, protože byl stále na kolenou, vzýval Boha a prosil za odpuštění pro svůj lid. Rada tohoto muže modlitby je nakonec přijata a uvedena slovy: „Duch Svätý i my jsme usoudili.“ Kéž takto naslouchá Církev i dnes.

Lubor Schlossár

Tvá milost, Bože, činí z hříšníků spravedlivé a z ubožáků lidi šťastné; upevňuj, co jsi v nás vykonal a cos nám daroval, abychom ospravedlněni na základě víry měli sílu vytrvat až do konce. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

12. května

Pátek po 5. neděli velikonoční

Sk 15,22-31

Apoštolové a starší se spolu s celou církevní obcí rozhodli, že ze svého středu vyberou několik mužů a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie, totiž Judu, kterému říkali Barsabáš, a Silu – vedoucí muže mezi bratry. A po nich poslali toto psaní: „Apoštolové a starší posílají bratrský pozdrav bratrům v Antiochii, Sýrii a Kilíkii, obráceným z pohanství. Dověděli jsme se, že vás někteří lidé z našeho středu znepokojili a popletli svými řečmi, ačkoli k tomu nedostali od nás žádné pověření. My jsme se tedy nyní jednomyslně rozhodli, že vybereme některé muže a pošleme je k vám zároveň s naším drahým Barnabášem a Pavlem, lidmi, kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista. A tak jsme vypravili Judu a Silu, aby vám to vyložili ještě ústně. Rozhodl totiž Duch Svatý i my, že vám nemá být ukládáno žádné další břemeno kromě těchto nutných věcí: vyvarovat se toho, co bylo obětováno modlám, krve, masa z udušených zvířat a smilstva. Budete-li se těchto věcí chránit, jednáte správně. Budte zdraví.“ Tak je tedy

vyprovodili a oni šli do Antiochie. Tam shromáždili obec a odevzdali jim list. Když ho přečetli, velmi se zaradovali nad jeho povzbudivým obsahem.

Rozhodnutí o povinnostech pohanokřesťanů

Problém, který se objevil při hlásání evangelia pohanům, se týkal otázky nutnosti přijetí obřízky a s tím spojené povinnosti zachovávat všechna přikázání a zákazy židovského zákona. Předložený text zmiňuje neklid v církevní obci v Antiochii Syrské, který byl vyvolán lidmi z Jeruzaléma, kteří bez pověření apoštolů nařizovali pohanokřesťanům přijmout celý židovský zákon. Neméně důležité jsou otázky autority v Církvi a trvalé platnosti předpisů.

Autorita v Církvi pochází od Boha. Je tomu tak v případě samotného vtěleného Božího Syna, který se projevoval Duchem a mocí, je tomu tak v případě jeho učedníků, které si volí a u kterých se někdy i projevuje vůle nebeského Otce (Petrovo vyznání u Césareje Filipovy), je to tak v případě volby sv. Matěje. Vnímavost pro působení Božího Ducha je pro život Církve klíčová, jak ukazuje Petrova obhajoba křtu pohanů v Kornéliově domě. V tomto smyslu nemůžeme slova „rozhodl Duch Svatý a my“ chápat jako odkaz na dvě nezávislé autority v životě Církve. Snaha o dosažení dobrého rozhodnutí zcela nezávisle na Duchu Božím je tedy velmi riskantní podnik s nejistým výsledkem.

Velmi zajímavým tématem je otázka platnosti konkrétních předpisů, které byly církevním obcím složeným převážně z pohanokřesťanů

adresovány. Dnes už nám ony předpisy ohledně konzumace masa nic moc neříkají. V tehdejší době bychom ale asi těžko hledali nějaké ateisty a všichni bývalí pohané kdysi věřili na nějaká božstva a účastnili se modloslužby. Takto chápané předpisy ohledně konzumace masa z obětí v sobě nesou trvale platný příkaz stranit se jakékoliv modloslužby, která může mít mnoho různých podob. Zákaz cizoložství a smilstva je trvale platný. Pro tyto trvalé předpisy bychom samozřejmě našli příslušné příkazy v desateru.

Otázka neklidu, který vyvolali někteří židokřesťané v Antiochii, a stejně tak pocitu radosti a pokoje, který přinesla zpráva od apoštolů, poukazuje na vnitřní vnímavost člověka. Žije-li člověk v jednotě s Bohem, pravidelně přijímá svátosti a snaží se o růst ve ctnostech, umožňuje mu tato vnitřní vnímavost rozlišovat, co je dobré a co není. Usilujme o to, co přináší pokoj a radost pro život našich církevních obcí.

Tomáš Reschel

Prosíme tě, Bože, ať prožíváme velikonoční tajemství s vnitřní opravdovostí, aby nás účast na Kristově smrti a vzkříšení trvale chránila a dovedla ke spáse. Neboť on s tebou v jednotě Duchu Svatého...

(Vstupní modlitba)

13. května

Sobota po 5. neděli velikonoční

Sk 16,1-10

Pavel přišel do Derbe a Lystry. Tam byl jeden učedník jménem Timotej. Byl to syn židovky, která se přidala k víře, a pohanského otce. Protože měl u bratří v Lystře a v Ikóniu dobrou pověst, chtěl si ho Pavel vzít s sebou na cesty. Z ohledu na tamější židy ho obřezal, protože všichni věděli, že jeho otec byl pohan. Cestou pak ve všech městech, kudy procházeli, sdělovali ta ustanovení, o kterých apoštolové a starší v Jeruzalémě rozhodli, že se mají zachovávat. Tak se církevní obce utvrzovaly ve víře a jejich počet každý den velmi rostl. Potom šli přes Frýgii a galatským krajem, protože Duch Svatý jim zabránil kázat slovo Boží v (provincii) Asii. Když došli k Mýsii, chtěli přejít do Bithýnie, ale Ježíšův Duch jim to nedovolil. Prošli tedy Mýsií dolů do Troady. V noci pak měl Pavel vidění: stál před ním nějaký Makedoňan a prosil ho: „Přejdi do Makedonie a pomoz nám!“ Po tomto jeho vidění jsme se snažili dostat co nejdříve na cestu do Makedonie. Usoudili jsme totiž z toho, že nás tam Bůh volá, abychom jim hlásali radostnou zvěst.

Boží slovo, které doprovází tento den, nás přivádí do ohniska povolání. Každý povoláný je konfrontován s naplňováním povolání a uskutečňováním kvality Pánova přikázání. Nejsme my ti určující, ale ti uskutečňující. Tedy těmi, kteří žijí povolání, od kterého Pán i Církev očekává trvalý užitek. Naše povolání ke kněžství, zvláště a primárně to služebné, je podmíněno vzájemnou láskou, která je Ježíšem ukotvená do přátelských vztahů uvnitř Církve.

Skutky apoštolů nás inspirují prožívaným bratrstvím uvnitř rozvíjející se Církve a žitým přátelstvím, které vnímá odpovědnost za růst církevních obcí. Apoštolové si plně uvědomují odpovědnost za to, že přátelství Ježíšova služebníka není individuální záležitostí jednotlivce. Svým přístupem a apoštolskou rozhodností uskutečňují Ježíšův odkaz „Nazval jsem vás přáteli...“. Jsou si vědomi, že má-li růst Církev, musí růst jejich vzájemnost a přátelství.

Doba, ve které žijeme, je chudá na přátelství obecně. Skoro bychom mohli říci, že přátelství je vztahová vzácnost. Svatý Augustýn hovoří o přátelství jako o pokladu. Ježíš se dotýká zralosti přátelství obratem „Nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno...“. Moje důvěra k vám dospěla k tomu, že se nemusím bát s vámi sdílet to, co prožívám. Mám k vám tak velkou důvěru, že před vámi nemusím nic skrývat. Toto je role přátelství v životě člověka. Mít někoho, s kým mohu otevřeně hovořit o všem. Zvláště o věcech víry. Jako každý vztah, tak i přátelství má dvě roviny. Rovinu svěřující či důvěřující a rovinu sloužící, naslouchající.

Papež Jan Pavel II. hovoří o přátelství jako o daru, ve kterém se žije pravda. Přátelství ve víře je jedinečný vztah, ve kterém je prostor pro formaci a zrání víry a všech hodnot evangelia.

Skutky apoštolů ukazují, že síla přátelství ve víře se osvědčuje ve zkouškách a rozkrývá silové pole důvěry. „Jednomyslně jsme se rozhodli, že k vám pošleme Barnabáše a Pavla, kteří nasadili život pro Pána.“

Boží slovo tohoto dne nás povzbuzuje pro vytváření přátelství ve víře. Tam kde křesťané vcházejí jako poslové pokoje a přátelství, tam s nimi vchází i radost.

O Velikonocích přichází do Církve mnoho nově pokřtěných, kteří objevují život našich společenství. To je také příležitost a výzva pro nová přátelství.

Nebojme se vdechovat i vydechovat přátelství, je to něco jedinečného. Dovolím si říci, že život bez žitého přátelství neumí být šťastný.

Adrián Jaroslav Sedlák

Bože, původce naší spásy, tys nás křtem očistil a obnovil, a otevřels nám cestu k věčnému životu; prosíme tě, veď nás, abychom s tvou pomocí dospěli k plnosti slávy. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

14. května

6. neděle velikonoční, cyklus A

Sk 8,5-8.14-17

Filip přišel do hlavního samařského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha (posedlých) totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo. Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha Svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich nesestoupil, byli jen pokřtěni ve jménu Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha Svatého.

Milí přátelé a čtenáři velikonočního zamyšlení, první čtení rozvíjí myšlenku, jak se šířila zvěst dobré zprávy v prvních letech Církve. Text Skutků apoštolů spolu s evangeliem pojednává o velkém daru, kterým je Duch Svatý. O Duchu Svatém se těžko mluví, protože on se přímo nevysslovuje, a poznáváme ho až podle ovoce, proto mluvíme o ovoci Ducha...

Když nás někdo naštvě, pak mu řekneme: „Dej mi svatý pokoj.“ Je zajímavé, že tak důležitá slova pokoj a svatý, můžou znít tak negativně a dokonce můžou vyvolávat napětí. Dej už pokoj s těmi věcmi... Ježíš, když připravoval své učedníky na svůj odchod z tohoto světa, jim řekl, že je miluje a dá jim svůj Pokoj, který tento svět nemůže dát. V textu písmo svatého mluví o Duchu Svatém, který je Utěшитelem. On sám bude základem pokoje a útěchy apoštolů. Pokoj, který má na mysli, je dar jeho Ducha. Není to klid zbraní. Není to pokoj, který si my tady na světě snažíme vytvořit tím, že jedeme na dovolenou nebo si něco koupíme a konáme další a další aktivity, abychom měli pohodu, klid a odpočinuli si. Jakýsi „pokojík“ který hledáme, má jednu nevýhodu. Stále o něj usilujeme a stále nám uniká. Ztrácíme ho a spíš nás uzavírá do sebe, a čím méně ho máme, tím více se snažíme a máme pocit, že nám ho společnost, kde žijeme, bere. Zatímco Ježíš má na mysli Pokoj, který člověku dává něco mnohem cennějšího. Je to naděje, kterou máme obhájit před druhými lidmi, a pramení právě z jeho daru. Člověk, který má naději, to je člověk Ducha Svatého. Velmi prostě řečeno, starší žena řekne: „mám velké starosti“ a pokračuje: „vím, že na to nejsem sama. Bůh mě

podpírá. Je se mnou...“ Snad každý by chtěl mít nejen ten lidský klid v duši, ale především Boží Pokoj, a ten pramení z našeho vztahu s Bohem, z naší modlitby.

V kanceláři na faře mám nade dveřmi tabulku s nápisem Šalom. Tento židovský pozdrav je dost obtížně přeložitelný, protože význam je velmi široký. Pokoj, štěstí, blaženost... Občas při příchodu lidí na faru si ho připomenu, protože v tom je poslání kněze v dnešní rozdělené společnosti i Církvi. Pokoj má svůj zdroj v Bohu, jak čteme na více místech písma svatého (Žl 35/34). Nebo v knize Soudců – slova Gedeonovi „Pokoj tobě“. Je krásné být svědkem toho, že mohu být jako kněz prostředníkem tohoto daru, za to Bohu děkuji. Stále se cítím žáčkem na prvním stupni ZŠ a učím se žít z tohoto velkého daru, abych vycházel ze svého „pokojíku“, a abych byl otevřený a nechal se vést jen Jím, Duchem Svätým. Kněžství je krásné právě tím, že můžu být prostředníkem mnoha darů a milostí, které dává Duch Boží. On se stává „viditelným a slyšitelným“ jen, když vstupuji do namáhavé služby, do které se mi zpočátku třeba ani moc nechce jít. Pane, prosíme tě o dar moudrosti, abychom nechtěli vidět příliš brzo ovoce své práce a nechali se jen Tebou vést.

Josef Hubálek

Všemohoucí Bože, dej, ať prožíváme velikonoční dobu tak opravdově, aby se naše spojení se vzkříšeným Kristem trvale projevovalo v celém našem životě. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svätého...

(Vstupní modlitba)

15. května

Pondělí po 6. neděli velikonoční

Sk 16,11-15

Vypluli jsme z Troady a jeli jsme rovnou na (ostrov) Samotráké, druhý den do Neapole (v Makedonii) a odtamtud pak do Filip. Je to přední město v té makedonské oblasti a římská osada. V tom městě jsme se zdrželi několik dní. V sobotu jsme vyšli za bránu k řece, kde jsme mysleli, že je modlitebna. Posadili jsme se a mluvili jsme k ženám, které se tam sešly. Poslouchala nás také jedna žena, jmenovala se Lýdie. Byla to obchodnice s nachovými látkami z města Thyatir, čitelka Boha. Pán jí otevřel srdce, takže pozorně naslouchala Pavlovým řečem. Když přijala křest ona i její rodina, prosila: „Jestliže mě považujete za věřící v Pána, pojdte bydlet do mého domu.“ A přinutila nás k tomu.

V textu ze Skutků čteme o putování sv. Pavla, který hledá místa, kde předpokládá, že jsou lidé otevření pro zvěst, kterou nese. Ve Filipech se na takovém místě setkává se ženami, a především s Lýdií, která je hluboce oslovena promluvou sv. Pavla a na základě jeho kázání přijímá Krista jako Spasitele. Její rozhodnutí pro Krista ji vede ke křtu i s celou rodinou. Nato zve Pavla a Silu upřímně a s naléhavostí do svého domu. Takovou upřímnou nabídku pohostinnosti prostě nebylo možné odmítnout. Můžeme v tom vnímat velkou radost, kterou prožívá a o kterou se chce dělit, ale i její touhu poznat více Pavla a Silu. Nejen že je přijala ve chvíli nadšení, ale přijímá je i později po jejich propuštění z vězení.

Přijetí Božího Slova znamená i přijetí Kristovy Osoby, samotného Krista a jeho odkazu. To můžeme pozorovat v Lýdiině jednání. To, co přijala jako největší dobro (křest), touží dát i dále. Především je zprostředkovává svým nejbližším, své rodině. Možná je to právě jeden z důvodů, proč Pavla se Silou zve tak naléhavě do svého domu, aby celá její rodina slyšela tu úžasnou zvěst a plně přijali Krista za svého Pána a Spasitele.

Můžeme se ptát, co bylo příčinou takového rychlého přijetí zvěsti o Kristu? Na jedné straně je jistě velké charisma a osobnost sv. Pavla. Na druhé je to velká otevřenost Duchu Svatému a také touha po Mesiáši, který byl Bohem přislíben. Byla totiž ctitelkou jediného Boha. Můžeme se domnívat, že i doma o těchto věcech hovořili a rozněcovali touhu po naplnění příslibů, když i její rodina okamžitě přijímá křest. Lýdie si neřekla, že Pavla pozve až někdy příště, využívá

hned naskytnuté příležitosti. Dokonce bychom řekli, že naléhá až neodbytně, protože tento dar je jedinečný a nemusí se už opakovat a ona jej nechce propásnout.

Lýdie se stává učednicí Krista a naplňují se na ní slova Ježíše Krista, který přislubuje přímluvce od Otce, který má o něm vydávat svědectví, Ducha Svatého. Učedníci jsou také posláni vydávat svědectví. Ona hned od počátku je svědkyní dobré zvěsti. I když o jejím dalším životě toho mnoho nevíme, můžeme se domnívat, že ani pro ni to nebylo vždy snadné vydávat svědectví v městě, kde byl sv. Pavel za projev Boží moci nad zlým duchem potrestán. Avšak si můžeme být jisti, že ji Duch Svatý posiloval, aby neodpadla od víry ani přes těžkosti, které s sebou hlásání přináší. Ježíš už předem svým učedníkům tyto těžkosti oznamoval, aby s tím počítali, až to nastane. Jak čteme v dnešním evangeliu.

Jak nám se daří být pohotoví k přijetí evangelia, hovořit o víře v rodině, či přijmout druhé do svého domu?

Prosme dnes i my Ducha Svatého, abychom měli srdce otevřené a vnímavé vůči Bohu, toužící po spáse svých blízkých i pohostinné vůči bratřím jako Lýdie a o víru smělou jako Pavel a Sila.

Zdeněk Mach

Milosrdný Bože, uč nás spolupracovat s tvou milostí a dej, ať velikonoční slavení díla naší spásy v nás stále přináší svůj užitek. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

16. května

Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech

Řím 8,31b-39

Bratři! Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás! Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití? Stojí přece v Písmu: »Stále jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme pokládáni za ovce určené na porážku.« Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Kontinuální čtení ze Skutků apoštolů přerušujeme úryvkem z listu svatého apoštola Pavla Římanům, který je v liturgii zařazen k dnešnímu svátku sv. Jana Nepomuckého.

Tento text v sobě zahrnuje několik otázek a odpovědí, které nás vedou k prohloubení našeho vztahu s Bohem. Vedou nás, abychom si uvědomili, co všechno pro nás Pán udělal a stále dělá. Ústředním tématem je láska Kristova. Dominuje zde otázka: „*Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy?*“ A svatý Pavel odpovídá, že vlastně nic nás nemůže odloučit od této lásky, která je naprosto věrná. V Kristově lásce nám všem dává Bůh obrovský „majetek a dědictví“, které nám nikdo nemůže vzít, pouze se ho můžeme vzdát my sami. Svatý Pavel se této Boží lásce oddal naprosto cele, naplno. Od chvíle, kdy na cestě do Damašku poznal Ježíše jako pravého Boha, se pro něho stala naprostým smyslem života. A konec konců to tak je u každého světce a světice, i světce dnešního dne sv. Jana Nepomuckého.

Z textu doslova vyzařuje veliká radost z toho, že jsme poznali lásku Kristovu. To nám dávat obrovskou chuť jít dál. Opravdová radost lidem mnohdy chybí. Právě velikonoční doba nám opět připomíná pravou radost, která má prýštit z Ježíšovy lásky, jež je naprosto věrná a trvalá, není chvilková a neopírá se o něco vachrlatého a pomíjivého. Ježíšova láska je jako přístřeší. Chrání „příbytek“ života člověka a ten, kdo přebývá v jeho lásce, dokáže nabídnout bezpečné přístřeší i druhému.

Ptejme se každý sám sebe: mám opravdu radost, že mohu poznávat Ježíše? Uvědomuji si, jak moc velká je láska Kristova?

Jan Paseka

Bože, tys vyvolil kněze a mučedníka Jana za obhájce práv církve a za strážce zповědního tajemství; dej, ať následujeme příklad jeho statečnosti a věrně plníme službu, ke které jsi nás povolal. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

17. května

Středa po 6. neděli velikonoční

Sk 17,15.22-18,1

Průvodci dovedli Pavla z Beroje do Athén. Odtamtud se pak vrátili a nesli s sebou pro Silu a Timoteje příkaz, aby za ním co nejdříve přišli. Pavel se postavil doprostřed Areopagu a začal mluvit: „Athéňané! Jak pozoruji, jste po každé stránce lidé velmi zbožní. Když jsem totiž procházel a prohlížel vaše posvátná místa, přišel jsem také na jeden oltář s nápisem: »Neznámému bohu«. Co vy tedy neznáte, a přece to ctíte, to já vám zvěstuji. Bůh, který stvořil svět i všechno, co je v něm, jako Pán nebe a země nepřebývá v chrámech, které vystavěly lidské ruce, ani si nedává posluhovat lidskýma rukama, že by něco potřeboval. Vždyť on sám dává všem život, dech i všechno. On stvořil z jednoho člověka celé lidské pokolení a dal mu bydlet všude na zemském povrchu. Předem stanovil časová období a položil hranice lidským sídlům. A to proto, aby hledali Boha, zdali by se ho snad nějak mohli dohmatat a nalézt ho. Vždyť od nikoho z nás není daleko. V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme. Tak to vyjádřili i někteří

z vašich básníků: »Jsme dokonce z jeho rodu.« Když jsme tedy z Božího rodu, nemůžeme se přece domnívat, že božství je něco takového jako výrobek ze zlata nebo ze stříbra nebo z kamene. To je přece výtvar lidského umění a důmyslu. Bůh však zamhouřil oči nad touto dobou nevědomosti. Teď hlásá lidem, aby se všichni všude obrátili, protože stanovil den, kdy bude podle spravedlnosti soudit svět skrze muže, kterého k tomu určil. A poskytl všem důkaz pro to, aby uvěřili, tím že ho vzkřísil z mrtvých.« Jakmile uslyšeli o vzkříšení mrtvých, jedni se tomu vysmívali a druzí řekli: „Poslechneme si tě o tom až někdy jindy.“ Tak od nich Pavel odešel. Ale někteří se ho přidrželi a přijali víru; mezi nimi člen Areopagu Diviš, pak žena, která se jmenovala Damaris, a s nimi jiní. Potom Pavel odešel z Athén a přišel do Korinta.

V rámci své druhé misijní cesty apoštol Pavel přichází do Atén. Na Areopagu, místě, kde mohl každý svobodně mluvit k lidem, pronáší svou pečlivě sestavenou řeč. Můžeme si všimnout, že apoštol vychází z toho, co Atéňané znají, co patří do jejich představy o božství. Na tomto společném základě potom staví své uvažování. Nakolik je schopen, přibližuje se situaci a poznání svých posluchačů. Nemůže však vynechat rozhodující skutečnost víry křesťanů – že Ježíš byl vzkříslen z mrtvých.

Jakmile ovšem zmiňuje vzkříšení, posluchači od něho s výsměchem odcházejí. Řecká filosofie doufá, že se člověk jednou osvobodí od svého těla, ne že mu bude vráceno vzkříšením. Pavel

odchází s dojmem porážky, přesto však někteří pro jeho slovo přijali víru. Apoštol nad touto zkušeností přemýšlí a minimálně v dalším městě Korintu se rozhodne pro odlišný přístup, jak popisuje v Prvním listu Korinťanům: „Také já, bratři, když jsem k vám přišel hlásat svědectví o Bohu, nepřišel jsem s nějakou zvláštní výřečností nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného.“ (1 Kor 2,1-2).

Touto pavlovskou zkušeností si dříve či později prochází každý, kdo se rozhodne s lidmi mluvit o Ježíši Kristu. Pavel je pro nás příkladem v tom, jak si dává záležet a snaží se přizpůsobit myšlenkovému světu svých posluchačů. Máme-li upřímnou touhu o Kristu svědčit, musíme přemýšlet nad tím, co a do jaké míry jsou druzí schopni z našeho svědectví pochopit. Jádro víry – Ježíš, který vstal z mrtvých – však nemůže než být přijato či odmítnuto, a tak se i nám může stát, že skončíme zklamáni reakcí druhých.

Všechny nitky lidského nitra zná jen Bůh, můžeme mu tak přenechat hodnocení svého úsilí. Jako lidé se však nevyhneme jistému napětí mezi tím, kde je milosrdné vycházet druhým vstříc a co je již součástí přitakání víře v Krista. Kritérium pak nám i druhým poskytne ovoce vlastního života. Evangelium dává život. Tam, kde je ovocem našich myšlenek, slov a skutků růst duchovního života, jde o napětí životodárné. Jinde nás Duch Svatý oním pocitem napětí ještě zve na cestu kupředu.

František Filip

Dej nám, Bože, svou milost, ať slavíme památku
vzkříšení tvého Syna s takovou úctou, abychom
se mohli radovat se všemi svatými, až přijde ve
své slávě. Neboť on s tebou v jednotě Ducha
Svatého...

(Vstupní modlitba)

18. května

Slavnost Nanebevstoupení Páně

Sk 1,1-11

Ve své dřívější knize jsem pojednal, milý Theofile, o všem, co Ježíš konal a čemu učil až do dne, kdy byl vzat (do nebe). Předtím dal svým vyvoleným apoštolům příkaz skrze Ducha Svatého. Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se jim zjevoval a mluvil o Božím království. Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení: „Vždyť jste přece o tom ode mě slyšeli: Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem Svatým za několik málo dní.“ Tu se ho ptali ti, kteří s ním byli: „Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?“ On jim však řekl: „To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch Svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země.“ Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži

v bělostných šatech a řekli: „Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe.“

Milí čtenáři těchto řádků, jsme na samém konci Ježíšova pozemského života a jeho fyzické přítomnosti mezi svými učedníky. Ale – co se týká našich textů k zamyšlení – i na samém začátku Skutků apoštolů. Svatý Lukáš nám totiž „zaznamenal Pána Ježíše“ ve dvou dílech: *Evangelium* jako život Ježíšův od začátku naplněný Duchem Svatým a *Skutky apoštolů* coby život jeho Církve rovněž od začátku naplněné Duchem Svatým. A jakousi „spojkou“ mezi těmito dvěma díly Lukášova vyprávění je právě událost Ježíšova nanebevstoupení.

Celé Lukášovo evangelium nám představuje Pána Ježíše jako „mistra modlitby“. Otevřme si nejprve evangelium tam, kde vidíme Pána Ježíše, jak se celou noc modlí za „ty svoje“ (Lk 6,12-16). Modlí se celou noc za „ty pravé“, které si vybere, včetně nejen zrádce ale i zapírače! A ruku na srdce, komu z nás někdy na někom/na něčem záleželo tak, abychom se za to modlili opravdu celou noc?

A našemu Pánu jsme „stáli za to“ my všichni – protože *my všichni pokřtění máme odpovědnost za Kristovo evangelium* v našem světě! Tak o tom můžeme číst v dokumentech II. vatikánského koncilu i v apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium* papeže Františka.

Lukáš na samý konec evangelia píše: „zvedl ruce a když jim žehnal, vzdálil se od nich a byl nesen do nebe.“ (Lk 24, 50-51). Tedy když jim žehnal, když měl zvednuté a vztažené ruce nad jejich hlavami (a celými jejich životy) „byl od nich nesen do nebe.“ A nikde nám sv. Lukáš neříká, že by Ježíš své žehnající ruce „připažil“. Dost dlouho ve svém životě jsem si představoval událost dnešního dne jako jakýsi zázračný „let Pána Ježíše do vesmíru“ (a údiv jeho apoštolů tomu nasvědčuje!) – a to až do chvíle, kdy jsem se blíže podíval na Kristovy ruce.

Matoušova verze, jak ji čteme v dnešním evangeliu, uvádí našeho Pána, jak (dnes) odchází do nebe a přislubuje nám svou neustálou přítomnost, když budeme dělat to, co On po nás chce (Mt 28, 16-20). Matoušovo pojetí přítomnosti Božího Syna je výmluvné. Na začátku čteme: „dají mu jméno *Emanuel* – tj. Bůh s námi“ (Mt 1, 22-23). A na konci se píše: „Hle, já jsem s Vámi po všechny dny až do skonání světa“ (Mt 28, 18-20).

Lukášovo evangelium může pomoci pochopit i představu „zázračného Ježíšova letu do vesmíru“. Jak jsme již zmínili, Ježíš se za apoštoly před jejich vyvoláním modlil *celou noc*. Když odcházel z tohoto světa a z jejich/našeho pozemského života do Otcovy láskyplné a milosrdné, za nás se obětující věčnosti, „žehnal jim, vzdálil se od nich a byl nesen do nebe“ (Lk 24,51).

Pán Ježíš odešel do nebe s nepřestávajícím, věčně trvajícím gestem požehnání. Jeho žehnající ruce, vztažené z Jeho božské věčnosti nad hlavu a život každého z nás – nám nikdy žehnat nepřestanou!

Žehnat znamená svolávat dobro – a ne z dálky, ale z blízka, jak se to patří i děje i při každodenní kněžské službě! Ježíš tedy od nás „neodlétá“, ale odchází, aby byl s námi skrze svého Svatého Ducha. Bohu díky!

Petr Kubant

Všemohoucí, věčný Bože, tvůj vzkříšený Syn, Ježíš Kristus, vstoupil na nebesa, a tím bylo povýšeno i celé lidstvo; naplň nás radostnou vděčností a nadějí, že pro naše spojení s Kristem také my vejdem do tvé slávy. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

19. května

Pátek po 6. neděli velikonoční

Sk 18,9-18

(Když byl Pavel v Korintě,) řekl mu Pán v noci ve vidění: „Neboj se! Jen mluv a nemlč, protože já jsem s tebou a nikdo už ti napříště nebude moci ubližovat. Mám totiž v tomto městě mnoho svých lidí.“ Usadil se tam proto na rok a šest měsíců a učil u nich Božímu slovu. Když byl Gallio místodržitelem v Achaji, povstali židé jako jeden muž proti Pavlovi, přivedli ho před soudcovský stolec a žalovali: „Tenhle člověk přemlouvá lidi k bohopoctě, která se přičí zákonu!“ Když se však Pavel už chystal odpovědět, řekl Gallio židům: „Kdyby to bylo nějaké bezpráví nebo bídný zločin, věnoval bych vám, židé, pozornost, jak se sluší a patří. Ale když jsou to hádky o slovo, o pojmenování nebo o nějaký váš zákon, to si vyřídte sami. Já v těch věcech nechci nic rozsuzovat.“ A tak je od svého soudu odmítl. Tu všichni (pohané) popadli představeného synagogy Sosthena a bili ho přímo před soudcovským stolicem, ale Gallio na to vůbec nedbal. Pavel tam pobyl ještě delší čas. Pak se

rozloučil s bratry, a s Priscillou i Akvilou se vydal lodí do Sýrie. (Ještě předtím) si dal v Kenchrejích ostříhat vlasy, protože udělal slib.

Kde máme hlásat Boží slovo a proč?

V úryvku pro dnešní zamyšlení se setkáváme s apoštolem Pavlem v Korintě. Snažil se pro Krista získávat židy i pohany. Protože židé proti jeho kázání protestovali, zaměřil se na pohany. Za těchto okolností k Pavlovi promlouvá sám Pán. Povzbuzuje ho, aby mluvil a nemlčel, aby neměl žádný strach.

Důvodem je ujištění, že Pán je s ním. To mimo jiné znamená, že mu už nikdo nebude moci ubližovat. Dalším důvodem, proč má Pavel hlásat Boží slovo právě v Korintě, jsou lidé, kteří kvůli jeho kázání uvěří. Možná měl Pavel jiné plány, ale poznání, kterého se mu dostalo při modlitbě, ho přimělo zůstat v Korintě, a to dokonce rok a půl. A jaký byl výsledek? Ve vybraném úryvku ze Skutků apoštolů se dočítáme, že židé chápali jeho činnost jako přemlouvání lidí k jiné bohospoctě a chtěli ho dát soudit.

Dobře odvedená práce ve službách Božího slova je často spojená s účastí na tajemství Kristova kříže. Přesto se vyplatí podřizovat své plány těm Božím. Kéž i v našem životě všechno vychází z modlitby a z ujištění, že Pánu patříme jak my, tak ti, ke kterým nás posílá.

Jan Šlégr

Milosrdný Bože, tvůj Syn vstal z mrtvých a otevřel nám bránu k věčnému životu, usedl po tvé pravici a stal se původcem naší spásy; obrať k němu naši mysl, a až znovu přijde ve své slávě, daruj všem pokřtěným účast na jeho nesmrtelnosti. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

20. května

Sobota po 6. neděli velikonoční

Sk 18,23-28

Po krátkém pobytu (v Antiochii) Pavel odtamtud odešel a po pořádku procházel galatský kraj a Frýgii a utvrzoval všechny učedníky. Mezitím přišel do Efesu jeden Žid, jmenoval se Apollos a pocházel z Alexandrie. Byl to dobrý řečník a výborně se vyznal v Písmu. Byl poučen v nauce Páně, mluvil nadšeně a uměl přiléhavě vykládat o Ježíšovi, ačkoli znal jen křest Janův. Začal tedy neohroženě mluvit v synagoze. Když ho slyšeli Priscilla a Akvila, vzali ho k sobě a ještě důkladněji mu vyložili Boží nauku. Když pak chtěl jít do Achaje, bratři mu to schvalovali a napsali tamějším křesťanům, aby ho přijali. Když tam přišel, prokázal svými schopnostmi obdrženými od Boha vynikající služby věřícím, neboť pádně usvědčoval židy a veřejně jim dokazoval z Písma, že Ježíš je Mesiáš.

Ve svém kněžském životě bývám často nemocný. Zkusil jsem všechny dostupné formy pomoci, ale razantní zlepšení nenastalo. Často slýchám přání: „Hlavně buďte zdravý. Vždyť na ničem jiném nezáleží.“ Rád bych mu dal za pravdu. Rád bych dospěl k trvalému zdraví, kdy konečně budu moci být k něčemu a sloužit lidem jako kněz. Bůh mě však skrze nemoc přivedl k něčemu docela jinému – k základu kněžské identity. Při kněžském svěcení jsem slíbil, že se chci stále úžeji spojovat s Kristem Veleknězem v jeho oběti. Slíbil jsem, že dám Bohu nejen svojí duši, ale i tělo. Jako každý kněz jsem Bohu podepsal „biano šek“, že přijmu vše, co mi pošle, a ponesu to za spásu duší. Jak bych se mohl vzpírat, když On ukazuje na kříž? Mohu mu vnucovat jinou cestu pro svou duši, když On jde přede mnou s křížem na rameni?

Rád bych dal lidem za pravdu, rád bych čísel zdravím, rád bych kázal, zpovídal, navštěvoval... Boží Duch mi ale naznačuje, že i člověk připoutaný k posteli může Bohu sloužit kněžskou službou. Namísto krásných děl a pastoračních úspěchů může nemocný člověk nabízet Bohu své modlitby a drobná utrpení. Nemocný věří, že i zde se spojuje s Kristem Veleknězem, a pravděpodobně lépe a více, než by si to naordinoval sám. V aktivitě jsme vždy vystaveni nebezpečí, že budeme krmit vlastní ego víc než hledat vůli Boží. V nemoci, kdy nemůžeme nic většího než přitakat Bohem dopuštěnému utrpení, jsme chráněni před planým aktivismem, který za zbožnost skrývá vlastní pýchu.

Dnes čteme, že Pán přišel na svět a zase z něj odchází. Ani jeho život nedovedly k naplnění jeho ambiciózní projekty, ale poslušnost Otcově vůli (Jan 4,34). Učme se tomu od něj a v těžkostech spojujme svůj život s jeho obětí.

Filip Dušek

Bože, náš nebeský Otče, tvůj Syn před svým nebevstoupením slíbil apoštolům Ducha Svatého; vyslyš naše prosby a sešli i nám dary svého Ducha, abychom byli naplněni bohatstvím nebeské moudrosti. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

21. května

7. neděle velikonoční, cyklus A

Sk 1,12-14

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délku sobotní cesty. A když přišli (zase do města), vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův (bratr). Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

Před několika roky jsem dostal od uznávaného výtvarníka několik grafických listů. Měl jsem z nich radost. Když jsem šel navštívit jednoho přítele, chtěl jsem také jemu udělat radost, a proto jsem mu jeden grafický list přinesl jako dar. Říkal jsem mu, aby si jej nechal zasklít a aby si

ho pověsil někde v bytě. Při dalších návštěvách u něho jsem se díval, kam si jej umístil, ale nikde nebyl vidět. Nechtěl jsem se ptát, kde ho má. Ale brzy se vše vysvětlilo. Při jedné z mých dalších návštěv u něho otevřel šatní skříň, aby si z ní vzal kabát. Užasl jsem. Na vnitřní straně dveří u skříně měl mnou darovaný artefakt připevněný připínáčky. Velmi se mne to dotklo, a tak jsem jej při další návštěvě požádal, jestli mi může grafiku vrátit zpět. On to bez rozpaků udělal. Uvědomil jsem si, že mu tyto věci naprosto nic neříkají. Nechal jsem grafiku sám zarámovat a věnoval jsem ji mladým manželům, kteří ji mají stále ve svém bytě umístěnou na čestném místě.

Domnívám se, že by mělo být samozřejmé, abychom se učili vidět také krásu. Pro život je jistě důležité akceptovat ekonomická a hospodářská pravidla. Ale teprve vnímání krásy a poznávání tvůrčího řádu stvoření nás uvádí do hlubšího tajemství života. Zároveň jsem si také vědom, že je možné žít kvalitní život, aniž bychom byli velkými znalci např. výtvarného, nebo hudebního umění.

Dnes je sedmá neděle velikonoční a příští neděli budeme prožívat slavnost Seslání Ducha Svatého. Teprve pozorný pohled na Krista visícího na kříži nám může pomoci pochopit, co pro člověka znamená láska a oběť z lásky. Teprve vlastní dotek a prožitek lásky, a zvláště pak Boží lásky nám umožňuje vstupovat do nejhlubšího tajemství lidského života a celého stvoření. Teprve láskou se stává lidský život opravdu krásný. Teprve láska dává životním pravidlům smysl. „Lásku, kdybych neměl, nejsem nic“.

Přijď, Duchu Svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky... Bože, ty nám

sesíláš svého Ducha, aby nás osvěcoval světlem pravdy; dej, ať nám tato jeho pomoc nikdy nechybí, abychom se dobře rozhodovali a správně jednali.

František Hladký

Bože, náš nebeský Otče, vyznáváme, že tvůj Syn, Spasitel světa, je s tebou ve tvé slávě; dej, ať také poznáváme, že nás neopouští, ale podle svého slibu zůstává stále s námi. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

22. května

Pondělí po 7. neděli velikonoční

Sk 19,1-8

Když byl Apollos v Korintě, prošel Pavel horními kraji a přišel do Efesu. Tam našel některé učedníky a zeptal se jich: „Dostali jste Ducha Svatého, když jste přijali víru?“ Odpověděli mu: „Ale ani jsme neslyšeli, že je nějaký Duch Svatý.“ Řekl pak: „Jak jste tedy byli pokřtěni?“ Oni pravili: „Křtem Janovým.“ Pavel je poučil: „Jan uděloval křest k obrácení a říkal lidu, aby uvěřili v toho, který přijde po něm, to je v Ježíše.“ Když to uslyšeli, dali se pokřtít ve jménu Pána Ježíše. Pavel na ně vložil ruce, a sestoupil na ně Duch Svatý, takže mluvili (neznámými) jazyky a pod vlivem vnuknutí. Těch mužů bylo celkem asi dvanáct. Potom šel do synagogy a po tři měsíce směle vystupoval a přesvědčivě kázal o Božím království.

Apoštol Pavel přichází do Efezu, kde potkává učedníky, kterým zjevně něco scházelo.

Možná radost, možná chvála, možná ovoce či projevy Ducha Svatého vlastní křesťanům.

Dvě Pavlovy otázky stačí, aby se objasnilo, kde tkví problém.

Učedníci patří k Janu Křtiteli a zkušenost s přijetím Ducha Svatého tudíž nemají. V prostředí ovlivněném židovstvím mohla příprava ke křtu trvat velmi krátce. Vše zde směřovalo k přijetí Mesiáše (Krista). A tak jsou učedníci pokřtěni ve jméno (jménu) Pána Ježíše, k čemu patří nerozlučně i modlitba o Ducha Svatém, Tak se učedníci v Efezu začali modlit v jazycích a prorokovat. Běžná zkušenost prvotní Církve, Pavel sám píše Korintňanům, že se takto modlí více než ostatní. (o těchto darech najdeš více např. v 1 Kor 14).

Otázky k zamyšlení:

1. Dá se nějak poznat, zda člověk přijal či nepřijal Ducha Svatého?
2. Jsi biřmovacím kmotrem? Jak mluvíš se svým kmotřencem o konkrétním působení Ducha Svatého?
3. Znáš někoho, kdo se modlí v jazycích? Najdi odvahu zeptat se jej, v čem je tato modlitba pro něho přínosem.
4. Znáš někoho, kdo má prorockého ducha? Tedy, někoho, jehož slovo srozumitelným způsobem promlouvá do osobní situace jednotlivce či společenství ve chvíli, kdy je to zapotřebí?

Miloš Kolovratník

Prosíme tě, Bože, ať na nás sestoupí síla Ducha Svatého, abychom měli stále na paměti tvou vůli a vždycky podle ní žili. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

23. května

Úterý po 7. neděli velikonoční

Sk 20,17-27

Pavel poslal z Miléta do Efesu a povolal k sobě starší z církevní obce. Když k němu přišli, řekl jim: „Vy víte, jak jsem si u vás počíнал od prvního dne, kdy jsem vstoupil do Asie, i po celý ostatní čas. Sloužil jsem Pánu se vši pokorou, se slzami a ve zkouškách, které mě potkaly pro úklady židů. Neopomenul jsem nic z toho, co by vám bylo k užitku, ale hlásal jsem vám to a učil vás tomu veřejně i po domech. Vážně jsem kladl na srdce židům i pohanům, aby se obrátili k Bohu s vírou v našeho Pána Ježíše. A nyní mě to uvnitř všechno nutí k tomu, abych šel do Jeruzaléma. Co mě tam potká, nevím. Jen od města k městu mi Duch Svatý dosvědčuje a říká, že mě čekají pouta a soužení. Ale můj život nemá vůbec pro mě cenu, jen když dokončím svůj běh a úkol, který jsem přijal od Pána Ježíše: vydávat svědectví pro evangelium o Boží milosti. Konal jsem mezi vámi cesty a hlásal království (Boží). A nyní já vím, že nikdo z vás mou tvář už nespatří. Slavnostně vám tedy

dnes prohlašuji: Zahyne-li někdo, já na tom vinu nemám! Nic jsem nezameškal, ale zvěstoval jsem vám všechno, co rozhodl Bůh.“

Milovými kroky míříme k závěru velikonoční doby a téma loučení se vine i dnešní čteními. V evangeliu (Jan 17,1-11a) Ježíš pronáší první část své velekněžské modlitby před svým odchodem k Otci. V prvním čtení se svatý Pavel naposledy obrací ke svým nejbližším spolupracovníkům z města Efesu.

Když nám dobíhávají poslední chvíle dovolené, blíží se konec roku nebo se máme po čase stráveném na návštěvě svých nejbližších vrátit domů, s vděčností si přehráváme, co nám Pán dopřál společně prožít hezkého. Svatý Pavel vypočítává, jak jej Pán vedl a čím pod jeho vedením mohl prospět svým bližním.

Zároveň bývají tyto přelomové okamžiky chvílemi očekávání, co přinese budoucnost: Kolik toho bude na nás čekat v práci? S čím se budeme potýkat příští rok? Kdy se opět shledáme? Svatý Pavel ví, že cesta do Jeruzaléma nebude procházkou růžovým sadem. Ale pamětliv, jak jej Bůh vedl v minulosti, s neochvějnou jistotou věří, že jej Duch Svatý bude provázet i dále. Když se loučí Ježíš, slibuje Ducha Svatého Přímluvce (srov. Jan 14,16 – verš před evangeliem), který nikdy neopustí jeho nejbližší.

V cílové rovině před slavností Seslání Ducha Svatého se můžeme rozpomenout, jak se Duch Svatý vtiskl ve křtu do našeho života, jak v biřmování zpečetil sílu svědčit o Bohu, jak nám

dodal odvahu rozpoznat a odpovědět na životní povolání. Můžeme s vděčností děkovat za zázraky proměnění jak chleba, tak i našeho lidského společenství v Kristovo tělo při slavení eucharistie i za zkušenosti objatého a stále milovaného marnotratného syna při svátosti smíření...

Celý tento týden jako Maria a apoštolové ve věčradle očekáváme znovupotvrzení těchto projevů Ducha Svatého, jak je vyjádřeno ve vstupních modlitbách každého dne: kéž nám Pán sešle Ducha Svatého (dnes), posvěti nás (neděle), naplní bohatstvím svých darů (čtvrtek) a dá nám jeho sílu (pondělí), abychom mu byli po celý život (sobota) zcela oddaní (středa) a mohli pak jednou vstoupit do jeho slávy (pátek).

Vojtěch Novotný

Všemohoucí a milosrdný Bože, sešli nám Ducha Svatého, ať v nás přebývá svou milostí a učiní z nás chrám své slávy. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

24. května

Středa po 7. neděli velikonoční

Sk 20,28-38

Pavel řekl starším církevní obce v Efesu: „Dbejte na sebe i na celé stádce, v kterém vás Duch Svatý ustanovil za představené, abyste spravovali Boží církev, kterou si (Kristus) získal vlastní krví. Já vím, že po mém odchodu vniknou mezi vás draví vlci a že stádce šetřit nebudou. Ano, z vašeho vlastního středu povstanou lidé, kteří se budou snažit převrácenými řečmi strhnout za sebou učedníky. Proto buďte bdělí a pamatujte na to, jak jsem já po tři léta ve dne v noci neustále se slzami každého zvlášť napomínal. A nyní vás tedy odporučím Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vzdělávat a zjednat dědictví (ve společenství) všech posvěcených. Stříbro, zlato ani šaty jsem od nikoho nežádal. Víte sami, že tyhle moje ruce vydělávaly na všechno, co jsem potřeboval já i moji společníci. Ve všem jsem vám dal příklad, jak se takto vlastní prací máme ujímat potřebných a pamatovat tím na slova Pána Ježíše, protože on řekl: Blaženější je dávat než dostávat.“ A po těch slovech poklekl

a s nimi se všemi se pomodlil. Všichni se dali do hlasitého pláče, objímali Pavla a líbali ho. Nejvíce je zbolelo to slovo, že jeho tvář už více nespatří. Potom ho vyprovodili k lodi.

V prvním čtení pokračujeme v řeči, ve které se apoštol Pavel obrací na efezské starší, tedy na kněze v Efezu. Vybízí je, aby dbali na stádo, které je jim svěřeno, aby byli „pastýři Boží Církve“ (Ekumenický překlad Bible). Pavlova slova může vztáhnout na sebe každý z nás. Mohou nám pomoci v přístupu k lidem, kteří jsou nám svěřeni nebo se kterými se setkáváme. Zastavím se u dvou věcí.

Jednak u toho, že jsme jako ovce. Jeden veterinář mi vyprávěl, že ovce sice nejsou špinavé jako prasata, ani tak tvrdohlavé jako kozy, ale přesto nejsou úplně čistounké, voňavé a miloučké, jak by to mohlo vypadat z některých obrázků. Někdy potřebují odčervit, zbavit nežádoucích parazitů. A také jsou někdy tupé, jak se o nich říká, především pak když jsou vytrženy od svého stáda, potom jsou hodně zmatené.

Také lidi, kteří jsou nám svěřeni nebo se kterými se setkáváme, nejsou často tak dokonalí (čistounčí, voňaví, miloučcí...), jak bychom chtěli. Možná nám někdy smrdí – i tím, co říkají a co dělají. A vidíme, jak by byla potřeba, aby se zbavili spousty parazitů, chyb, hříchů... A štve nás, jak jsou tupí, což je někdy třeba také proto, že jsou vytrženi ze svého „stáda“, ze svého prostředí – to jsme nakonec my všichni, protože všichni jsme tady na zemi jako „vyhnanci v cizině“, jak říká apoštol Pavel na jiném místě.

V dnešním úryvku, když hovoří k efezským kněžím, zmiňuje Pavel ještě jednu důležitou věc – že tyto ovce, Boží Církev, si Kristus získal vlastní krví. Každý z nás má cenu Kristovy krve. Jsme tak vzácní v jeho očích, tak hodní úcty, že za nás dává všechno, dává svůj život.

Na to nemáme zapomínat. A až nás třeba budou zase někdy štvát lidé kolem nás, můžeme si vzpomenout, jakou cenu mají v Božích očích.

Miloslav Brhel

Milosrdný Bože, dej, aby tvá církev shromážděná v Duchu Svatém byla zcela oddána tvé službě a upřímně se snažila o jednotu a svornost. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

25. května

Čtvrtek po 7. neděli velikonoční

Sk 22,30;23,6-11

Velitel (posádky v Jeruzalémě) chtěl vědět najisto, z čeho židé Pavla obviňují. Dal ho tedy na druhý den vyvést z vězení a přikázal, aby se shromáždili velekněží a celá velerada. Pak dal Pavla dovést dolů a postavit před ně. Pavel věděl, že jedna část patří ke straně saducejské a druhá k farizejské. Proto zvolal k veleradě: „Bratři, já jsem farizeus, syn farizeů! Stojím před soudem kvůli naději ve vzkříšení mrtvých!“ Jak to řekl, farizeové a saduceové se začali mezi sebou přít, a shromáždění se rozštěpilo. Saduceové totiž říkají, že není vzkříšení, ani andělé, ani duchové, kdežto farizeové to všechno vyznávají. A tak se rozpoutal velký křik. Někteří učitelé Zákona z farizejské strany povstali, dali se do hádky a volali: „Neshledáváme na tomto člověku nic zlého! A co když s ním (skutečně) mluvil duch nebo anděl?“ Když se ta hádka rozmáhala, dostal velitel strach, aby snad Pavla nerozsápali. Proto poručil, aby přišel dolů oddíl vojska, vyrval jim ho a odvedl zase do pevnosti. V noci potom přistoupil k němu Pán a řekl mu:

„Neztrácej odvahu! Jako jsi o mně vydával svědectví v Jeruzalémě, tak musíš vydávat svědectví také v Římě.“

Doporučuji si přečíst i tu část z Písma, která není v liturgickém čtení uvedena (Sk 23,1-5), neboť uvozuje celý tento text. Není nutná, ale na druhou stranu je i úsměvná, kdyby nebyla součástí Pavlova vězení.

„Prohlásit svévolníka za spravedlivého a spravedlivého za svévolníka, to obojí je Hospodinu ohavností“ (Př 17,15).

Musíme si být skutečně jistí, že stavíme na Božím slově a na zjevných věcech, protože jinak bychom se před Bohem dopouštěli ohavnosti. Jan si byl jistý, protože Herodův hřích byl zjevný. Pavel si byl jistý, protože Ananiášovo jednání bylo zjevné. Ale pokud bychom si my nebyli jistí, a přesto takto jednáme, budeme my těmi obílenými stěnami, které bude bít Bůh (Sk 23,3).

V tuto chvíli už měl Pavel celkem jasno, jak to bude s jeho „soudem“ a jakou spravedlnost může očekávat, proto zapaluje sud prachu mezi farizeji a saduceji ve veleradě: „Jsem souzen pro naději ve zmrtvýchvstání.“ To bylo praktické a účelové jednání. Pavel viděl naprostou neochotu velerady a pochopil, že tady není prostor ke svědectví o Pánu Ježíši Kristu. Zkusil to s čistým svědomím, zkusil to s veleknězem, zkusil to s nadějí ve zmrtvýchvstání. A nic. Nikdo se nezastavil, nikdo se nezamyslel, nikdo se nezeptal. Místo toho se začali hádat mezi sebou. Došlo to tak daleko, že to vypadalo – znovu! – že Pavla rozsápou. Proto velitel znovu nechává odvést Pavla do

pevnosti, znovu ho vyrval z rukou Židů. Poprvé to byl anonymní dav, nyní jsou to ti nejvyšší představitelé židovského národa. A všichni chtějí zabít tohoto svědka Ježíše Krista, muže, který jim neudělal vůbec, ale vůbec nic.

Třikrát promlouval Pavel k různým lidem ve snaze říct jim o Pánu Ježíši Kristu nebo na něj alespoň svým jednáním a svou touhou po spravedlnosti ukázat. Nyní promlouvá sám Pán a povzbuzuje Pavla, aby se nebál a neztrácel odvahu. Možná už si Pavel říkal, jestli neměl poslechnout ostatní učedníky a do Jeruzaléma nechodit. Zatím to vypadalo, že se věci nikam nehnou. Co měl Pavel dělat? Sám Pán Ježíš mu přišel v jeho slabosti na pomoc a posílil ho svým slovem.

Text není jen vyprávěním o Pavlovi a jeho strastech – je to Boží slovo – hovoří tedy do mého života... Mohu se tedy vidět na Pavlově místě úplně stejně jako v roli pozorovatelů či těch, kteří ho chtěli rozsápat. Kde tedy opravdu jsem?

Petr Stejskal

Prosíme tě, Bože, ať nás tvůj Duch naplní bohatstvím svých darů a přetvoří nás svou mocí, abychom správně smýšleli a věrně konali tvou vůli. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

26. května

Pátek po 7. neděli velikonoční

Sk 25,13b-21

Král Agrippa a Bereniké zavítali do Césareje; přišli pozdravit Festa a zdrželi se tam více dní. Festus přitom předložil králi Pavlův případ: „Je tady ve vazbě ještě z Felixovy doby jeden vězeň. Když jsem byl v Jeruzalémě, velekněží a židovští starší podali na něho žalobu a žádali, aby byl odsouzen. Odpověděl jsem jim, že Římané nemají ve zvyku, aby vydali nějakého člověka dříve, než by obžalovaný měl svoje žalobce před sebou a než by se mu dostalo příležitosti hájit se proti obvinění. Když sem tedy přišli, hned druhý den jsem bez odkladu zasedl k soudu a nařídil toho muže předvést. Žalobci se sice postavili proti němu, ale nekladli mu za vinu žádnou ze špatností, které jsem předpokládal. Měli proti němu jen nějaké sporné otázky o jejich náboženství a o nějakém mrtvém Ježíšovi, o kterém však Pavel tvrdil, že žije. Já jsem byl na rozpacích, co s těmi spornými otázkami. Proto jsem se ho zeptal, zdali by nechtěl jít do Jeruzaléma a tam se dát soudit v tomto sporu. Ale Pavel

podal odvolání, aby byl ponechán ve vazbě, dokud by o něm nerozhodl císař. Proto jsem nařídil, aby zůstal ve vězení, až ho budu moci poslat k císaři.“

Poslední, jednadvacátá a závěrečná kapitola Janova evangelia přináší několik klíčových událostí, které se odehrály po Ježíšově zmrtvýchvstání. V úvodu zaznívá z Petrova jednání bezradnost nad situací, v níž se Ježíšovi učedníci nacházejí. „Pojďme lovit ryby!“ říká. Tento rybář lidí neví „co se sebou“ a vrací se zpět k řemeslu, které zná! Následuje Boží zásah do dění – bezvýslednost lovu a následně na Ježíšovo slovo zázračný rybolov. Poté jakási aluze na poslední večeri, gesto Pána při společném jídle – „lámal a rozdával jim“. Připomenutí důležitého poslání. A výzva k Petrovi – „Pojď za mnou!“, jinými slovy – „nemysli, že budeš žít jako dosud.“ V další části svěřuje Ježíš své ovce a beránky do Petrovy pastýřské péče poté, co Petr vyznává svou lásku k němu. To vše je dosti průhledné ve svém zvěstném zaměření. Tajemnější je ovšem závěrečný rozhovor o osudu učedníka, kterého Ježíš miloval. Slova: „Chci, aby zůstal!“ působí učedníkům Ježíšovým rozpaky. Zůstal, ale kde? V Galileji, v Judsku, na světě do Kristova ohlášeného příchodu? Nevíme. A to je také obsaženo v Ježíšově odpovědi na Petrovu otázku. „To není tvá věc!“ A můžeme dodat – „pro tuto chvíli“.

Biblický text je především zvěstí o Božím jednání. Tak je také nezbytné k němu přistupovat. Některé jeho pasáže jsou přístupné, jiné v sobě skrývají svá sdělení pod více vrstvami. Čtenář,

posluchač musí často velmi úsilně vstupovat do tajemství textu, který má před sebou a který se má stát oslovením. Tedy dialogem lidského srdce s Bohem. Nesmí se nechat svést k tomu pod-
souvát biblickému sdělení své představy nebo účelové obsahy. Jistě, ne každý dokáže biblický text interpretovat exegeticky správně. Jenže to není cílem tam, kde jde o osobní oslovení duše. V Církvi je mnoho těch, kteří porozuměli bez toho, aniž byli vybaveni dostatečným studiem teologie či biblických věd. Nebude nikdy vyčerpán potenciál Božího zjevení skrze Písmo. A zůstanou tak mnohým skryté jeho hluboko uložené poklady. Ale vždy bude cesta k nim otevřená pro ty, kteří podobně jako Petr a Jan přistupují s vyznávajícími ústy: „Pane, Ty víš, že Tě miluji.“ Při pokorném vědomí nedostatečnosti této lásky.

Jakub Jan Sarkander Med

Všemohoucí Bože, tys nám oslavením svého Syna a světlem Ducha Svatého otevřel přístup do věčné slávy; prosíme tě, dej, ať z toho, cos nám prokázal, roste naše víra a upevňuje se naše oddanost k tobě. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

27. května

Sobota po 7. neděli velikonoční

Sk 28,16-20.30-31

Když jsme dorazili do Říma, dostal Pavel dovolení, že může bydlet sám s vojákem, který ho hlídal. Za tři dni potom svolal si tamější židovské přední muže. Když se sešli, řekl jim: „Bratři, já jsem neudělal nic proti (izraelskému) lidu ani proti zvykům přijatým od předků. Přesto však jsem byl z Jeruzaléma v poutech vydán do moci Římanům. Ti mě po výslechu chtěli propustit, protože jsem se nedopustil žádného provinění, za které bych zasluhoval smrt. Když se však židé proti tomu stavěli, byl jsem nucen odvolat se k císaři, ale ne proto, že bych chtěl na svůj národ něco žalovat. Kvůli tomu jsem si přál, abych vás mohl uvidět a promluvit s vámi. Vždyť pro naději Izraele (v Mesiáše) nosím tenhle řetěz.“ Celá dvě léta zůstal pak ve svém najatém bytě a přijímal všechny, kdo k němu přicházeli. Zcela otevřeně a bez překážek hlásal Boží království a učil o Pánu Ježíši Kristu.

Proč se staráš?

O příběhy druhých se někdy zajímáme více než o ten vlastní. „Obrácení“ v sobě skutečně nese rozhodnutí odpoutat svůj pohled od sebe, a zaměřit ho na Ježíše, který se ztotožňuje se všemi „nejmenšími“. *Cokoli jste udělali pro někoho z mých nejmenších, pro mě jste udělali.* Přesto, když se Petr ptá po osudu apoštola Jana, slyšíme dnes z Ježíšových úst: *Proč se o to staráš? Ty mě následuj!* Pohlédnout na člověka vedle sebe správně, přijmout ho a rozeznat, co potřebuje a co mu mohu a mám dát, se neděje samovolně. Skutečnou znalost člověka a zájem o něj má a projevuje Kristus. On je jediný Mesiáš. My se potřebujeme ptát. Co ten člověk potřebuje a jak se na něho mám dívat? A co mu vlastně mohu a mám dát? Aby totiž náš zájem o druhé nebyl útekem před sebou – a před tím, k čemu jsme povoláni. Snad by se to dalo vyjádřit parafrází jednoho Ježíšova slova. *Ne ten, kdo pomáhá, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce, vejde do nebeského království.* Nemůžeme pomoci všem, nikdo z nás není mesiáš. Proto i při starosti o druhé bychom měli mít na mysli vlastní povolání. Vlastní zápas o obrácení k Bohu. Takový zápas se vede o jediný princip. Milovat tak, jak miluje Kristus. V jeho následování můžeme i o druhé pečovat příhodně a smysluplně. Abychom se vyhnuli potížím a nesnázím, když se připleteme do všeho i k tomu, k čemu jsme přizváni nebyli. Je na místě se ptát, jestli nejsem slepý, který vede slepého. Starat se o druhé je bohulibá věc. Ovšem ne vždy, a ne každá starost musí být Boží vůlí pro mě. Rozpoznat ke komu a k čemu Bůh povolal mě, se neobejde bez kontaktu s Ježíšem.

Bez kontaktu se sebou a vlastním povoláním.
Tak si navzájem vyprošujme, abychom měli dost
pokory si někdy přiznat, že i pro nás může platit:
Proč se staráš? Ty mě následuj.

Pavel Sandtner

Na sklonku velikonoční doby tě, Bože, prosíme:
dej, ať to, co jsme o velikonocích slavili, pronikne
naše jednání i celý náš život. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

28. května

Slavnost Seslání Ducha Svatého V den slavnosti, cyklus A

Sk 2,1-11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

Mluvili, jak jim Duch Svatý vnukal.

Jsou chvíle, kdy pouze doufám, že mi nějaké slovo či myšlenku vnuknul Duch Svatý, jistotu však nemám. Ale jsou také chvíle, kdy bezpečně vím, že „to nebylo ze mě“. Sám jsem pak překvapen, co jsem řekl, a vyřčená slova zasáhnou i mě samého. Znamením, že jsem právě mluvil z Ducha Svatého, je mi vnitřní pokoj, jasnost myšlenky a žádná známka pýchy na to, jak hezky jsem to řekl. Takové okamžiky nezažívám často, ale pokud přicházejí, tak především ve zpovědnicí nebo při duchovním rozhovoru, někdy při setkání s člověkem v těžké životní situaci. Je to krásný a překvapivý pocit. Ujistění, že Bůh mluví, a to dokonce i skrze mě, slabého člověka.

Trochu jiný druh zkušenosti s vnuknutím od Ducha občas zažívám při přímluvné modlitbě. Vzpomínám si na jednu starou paní, za kterou jsem se krátce pomodlil ve zpovědnicí. Při svátosti smíření nemluvila pouze o svých hříších, ale svěřila se i se svými starostmi a bolestmi, a tak jsem se za ni po rozhřešení pomodlil ještě několika dalšími větami. Věděl jsem v tu chvíli, že se modlím se zvláštní lehkostí, ale až při další zpovědi mi dotyčná žena prozradila, že se jí modlitba hluboce dotkla a že při ní zažila pokoj a radost z důvěry v Boha, která stále trvá.

A do třetice: Jeden čas jsem toužil po daru modlitby v jazycích. Chtěl jsem nejen jakési vnější potvrzení Boží moci, ale také schopnost Boha chválit tak, jak si On přeje. Tento dar jsem (zatím) nedostal a nic mimořádného jsem v tomto smyslu neprožil. Přesto vím, že ve mně Duch

Svatý mocně působí. Víím, že jeho láska vstoupila do mého srdce a ujišťuje mě, že jsem Bohem bezpodmínečně milován. Také už víím, že pokud chci chválit Boha, jak si přeje, mohu slavit mši svatou nebo se modlit Otčenáš. Víím, jak Bůh mocně působí skrze slova požehnání vyřčená s vírou a láskou. Ale také víím, jak velkým požehnáním je, když se lidé společně modlí, chválí Boha a prožívají „hmatatelnou“ Boží přítomnost.

Prosme o milost, abychom mluvili, jak nám Duch Svätý vnuká. Žasněme, že i v nás působí a skrze nás promlouvá Duch Svätý. Zároveň pokorně prosme, abychom naplnění Duchem s odvahou hlásali velké Boží skutky tak, aby jako o prvních letnicích byli lidé ohromeni, že mluvíme jejich řečí a jejich jazykem.

Jan Uhlíř

Bože, ty shromažďuješ svou církev ze všech národů a posvěcuješ ji svým svätým Duchem; sesílej hojnost jeho darů celému světu a společenství věřících provázej působením své milosti jako na počátku, když se začalo šířit tvé evangelium. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Autoři příspěvků:

Mgr. Hroznata Pavel Adamec, OPraem.,
děkan v Humpolci

Mgr. Marián Benko, farář v Nechanicích

Mons. ICLic. Mgr. Ing. Pavel Boukal,
kancléř diecézní kurie v Hradci Králové

ThLic. Miloslav Brhel, děkan – farář
v Červeném Kostelci

doc. Jaroslav Brož, Th.D., S.S.L., vyučuje
na Katolické teologické fakultě UK v Praze

Mgr. Filip Dušek, farní vikář
v Novém Městě nad Metují

Mgr. František Filip, spirituál
Biskupského gymnázia v Hradci Králové

Mgr. Filip Foltán, administrátor v Opočně

Mgr. Antonín Forbelský, farář
v Hradci Králové – Pražském Předměstí

ThLic. Ing. Jiří Heblt, farář
v Hradci Králové – Pouchově

Mons. František Hladký, děkan katedrály
Svatého Ducha v Hradci Králové

ThLic. Emil Hoffmann, dr, CM, farář v Dobrušce

Mgr. Josef Hubálek, farář v Luži

Mgr. Filip Janák, farář v Hořicích v Podkrkonoší

Mgr. Ing. Pavel Jelínek, kaplan v Poděbradech

Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup, Pardubice

Wiesław Rafał Kalemba, farář v Žamberku

Mgr. Miloš Kolovratník, děkan v České Třebové

Mons. Mgr. Zdeněk Krček, děkan v Polné

ICLic. Mgr. Petr Kubant, probošt v Poděbradech

Mgr. Tomáš Kvasnička, farní vikář v Pardubicích
ThLic. Martin Lanži, děkan v Broumově
Mgr. Jan Linhart, děkan ve Skutči
Mgr. Zdeněk Mach, probošt v Litomyšli
Bc. Benedikt Rudolf Machalík, OPraem.,
farář v Novém Městě nad Metují
Bc.Th. Josef Matras, farář v Bystrém u Poličky
Mgr. et Mgr. Ondřej Matula, farní vikář ve Skutči
Mgr. Jakub Jan Sarkander Med, OPraem.,
farář v Úsobí
ICLic. Mgr. Karel Moravec,
děkan – rektor poutního kostela v Králíkách
Mgr. Jan Novotný, farní vikář v Jičíně
Bc.Th. Mgr. Vojtěch Novotný, vicerektor kněž-
ského semináře Pontificio Collegio Nepomuceno
ThLic. Bogusław Piotr Partyka,
děkan ve Slatiňanech
Mons. Mgr. Jan Paseka, generální vikář
prof. PhD. Tomáš Petráček, Ph.D., Th.D., farní
vikář v Hradci Králové I – kostel Panny Marie
ThLic. Jan Pitřinec, administrátor
v Ústí nad Orlicí
ThLic. Grzegorz Puzkiewicz, farář
v Lázních Bělhradě
ThLic. RNDr. Tomáš Reschel, Ph.D.,
farář v Horní Sloupnici
Mgr. Pavol Sandánus, farář v Nekoři
Mgr. Pavel Sandtner, děkan – farář v Přibyslavi
Th.Lic. Adrian Jaroslav Sedlák,
farář v Heřmanově Městci
Mgr. Ing. Zdeněk Sedlák, farář v Nížkově

Mgr. Ing. Lubor Schlossár,
farář v Opatově v Čechách

Bc.Th. Petr Soukal, výpomocný duchovní
v Havlíčkově Brodě

Mgr. Petr Stejskal, farář ve Dvoře Králové
nad Labem

ThLic. Jan Šlégr, SL.D., farář v Chrudimi

Ing. Jiří Šlégr, dr, děkan ve Vrchlabí

Mgr. Ondřej Špinler, farář v Sádku

Mgr. Petr Tobek, farář ve Zbýšově v Čechách

Bc.Th. Jan Uhlíř, arciděkan v Pardubicích

Rudolf Zahálka, farář v České Bělé

Na přípravě se dále podíleli:

Prokop Brož, Zuzana Macečková, Anna Hrčková
a Jiří Bittner